Muammar Al-Kaddáfí

Zelená kniha

Část první - Řešení problému demokracie „Lidová moc"

Část druhá - Řešení problému ekonomického „Socialismus"

Část třetí - Sociální základna Třetí univerzální teorie

Část první

Řešení problému demokracie „Lidová moc"

Politická stránka třetí světové teorie

NÁSTROJ VLÁDY

Nástroj vlády je prvořadým politickým problémem, jemuž čelí lidské společenství.

I konflikt uvnitř rodiny je často výsledkem tohoto problému.

Tento problém se stal velmi vážným od vzniku moderních společenství.

Národy dnes čelí tomuto trvalému problému a společenství jsou vystavena různým nebezpečím a těžkým důsledkům, k nimž vede. Nedokázaly jej dosud vyřešit s konečnou platností a demokraticky.

ZELENÁ KNIHA předkládá konečné řešení problému nástroje vlády.
Všechny politické systémy ve světě jsou nyní produktem boje o moc mezi nástroji vlády. Boj může být mírový nebo ozbrojený jako jsou konflikty tříd, sekt, kmenů, stran nebo jednotlivců. Výsledkem je vždy vítězství jednoho nástroje vlády — ať už je to jednotlivec, skupina, strana nebo třída — a porážka lidu, tj. porážka skutečné demokracie.

Politický boj, jehož výsledkem je vítězství kandidáta na příklad s 51 procenty hlasů voličů, vede k diktátorskému vládnímu orgánu, maskovanému jako falešná demokracie, protože 49 procent voličstva je ovládáno nástrojem vlády, pro který ne hlasovalo, ale který jim byl vnucen. To je diktatura.

Kromě toho může tento politický konflikt vytvořit nástroj moci, který představuje jen menšinu, protože jsou-li hlasy rozdělovány mezi několik kandidátů, jeden z nich získá více hlasů než jednotlivě kterýkoli jiný kandidát. Ale sečtou-li se hlasy těch, kteří jich dostali méně, mohou tvořit převážnou většinu.

Avšak kandidát s méně hlasy vítězí a jeho úspěch je považován za zákonný a demokratický! Ve skutečnosti je tomu tak, že pod rouškou falešné demokracie je zřízena diktatura. Taková je skutečnost politických systémů, převládajících v dnešním světě. Jsou to diktátorské systémy a je jasné, že falšují skutečnou demokracii.

PARLAMENTY

Parlamenty jsou páteří tradiční demokracie v její dnešní, ve světě převládající, podobě. Parlament je falešným zastoupením lidu a parlamentní systém je scestným řešením problému demokracie. Parlament je původně zakládán, aby zastupoval lid, ale to samo o sobě je nedemokratické, protože demokracie znamená moc lidu a nikoli moc jeho zástupců. Pouhá existence parlamentu znamená nepřítomnost lidu, ale skutečná demokracie existuje jedině prostřednictvím účasti lidu a nikoli prostřednictvím činnosti jeho zástupců. Parlamenty se staly právní přehradou mezi národy a výkonem moci, vylučují masy z politického života a monopolizují si svrchovanost na jejich místě. Národům je ponecháno jen falešné vnější zdání demokracie, která se projevuje stáním v dlouhých frontách při vhazování hlasovacího lístku do volební urny.

Aby byl odhalen charakter parlamentu, musíme se podívat, jak takový parlament vzniká. Parlament je buď volen z volebních obvodů, ze strany nebo koalice stran nebo metodou jmenování. Ale všechny tyto postupy jsou nedemokratické, protože rozdělování obyvatelstva do volebních obvodů znamená, že jeden poslanec zastupuje tisíce, statisíce nebo milióny lidí podle počtu obyvatelstva. Znamená to také, že tento zástupce neudržuje žádné lidové organizační spojení s voliči, protože je stejně jako ostatní poslanci považován za představitele veškerého lidu. Právě to vyžaduje nynější tradiční převládající demokracie. Masy jsou proto naprosto izolovány od svého zástupce a ten je naopak naprosto izolován od nich. Ihned po získání jejich hlasů monopolizuje si sám jejich svrchovanost a jedná místo nich. Převládající současné tradiční demokracie ve světě obdaří poslance parlamentu posvátností a imunitou, jež je upírána jiným jednotlivým příslušníkům lidu. Znamená to, že se parlamenty staly prostředkem, jak pro sebe uloupit a uchvátit moc lidu. Proto má lid právo bojovat prostřednictvím lidové revoluce za zničení nástrojů, jimž se říká zastupitelské sbory (parlamenty) a které uzurpují demokracii a svrchovanost na úkor lidových mas. Má také právo vyslovit novou zásadu *nezastupitelnosti.* Jestliže však parlament vzejde z vítězství strany ve volbách, je to parlament strany a nikoli lidu. Zastupuje stranu a nikoli lid a výkonná moc určená parlamentem je mocí vítězné strany a nikoli lidu. Totéž platí o parlamentu, v němž každá strana má určitý počet míst, neboť členové parlamentu zastupují svou stranu a nikoli lid a moc nastolená takovou koalicí je mocí spojených stran a nikoli lidu. V takovém systému je lid obětí, na kterou se všichni vrhají, klamanou a vykořisťovanou politickými orgány, zápasícími o moc a zároveň i o získání hlasů. Lid stojí tiše v dlouhých frontách, postupuje jako korálky růžence, aby odevzdal hlasy do volebních uren, stejně jako hází jiné papíry do nádob na odpadky. Taková je tradiční demokracie, převládající v celém světě, ať již jde o systém jedné strany, dvou stran, mnoha strany nebo bez politických stran. Z toho je tedy jasné, že *zastoupení je podvodem.* Parlamenty, tvořené metodou jmenování nebo dědičného následnictví nespadají pod žádnou formu demokracie. Kromě toho, jelikož se systém volených parlamentů opírá o propagandu pro získání hlasů, je to demagogický systém v pravém smyslu tohoto slova a hlasy mohou být koupeny nebo manipulovány. Chudí lidé nedokáží soutěžit ve volební kampani a tak se vítězi stávají vždy a jen bohatí.

Filozofové, myslitelé a spisovatelé obhajovali teorii zastupitelské vlády v době, kdy národy, aniž by si to uvědomovaly, byly hnány jako ovce králi, sultány a dobyvateli. Nejvyšší tužbou lidu v těchto dobách bylo mít někoho, kdo by ho zastupoval před takovými vládci, kteří to odmítali. Národy proto prošly dlouhým a rozhořčeným bojem, aby dosáhly toho, po čem toužily. Po úspěšném nastolení éry republik a započetí éry mas je tedy nesmyslné, aby demokracie znamenala jen zvolení několika málo zástupců, kteří by jednali jménem širokých mas. To je zastaralá teorie a překonaná zkušenost. Veškerá moc musí být mocí lidu.

Nejtyranštější diktatury, jaké poznal svět, existovaly ve stínu parlamentů.

STRANA

Systém stran maří demokracii
Zrádcem je ten, kdo se stane členem strany

Strana je soudobou diktaturou. Je to moderní diktátorský nástroj vlády. Strana je vládou části nad celkem. Je to nejnovější diktátorský nástroj. Jelikož strana není individuální, uskutečňuje zdánlivou demokracii zřizováním parlamentů a výborů a propagandou prostřednictvím svých členů.

Strana vůbec není demokratickým nástrojem, protože je složena z lidí, kteří mají společné zájmy, společné názory nebo společnou kulturu nebo kteří pocházejí ze stejného místa nebo mají stejnou víru. Vytvářejí stranu, aby dosáhli svých cílů, vnutili své názory nebo rozšířili vliv své víry na společnost jako celek. Cílem strany je dosáhnout moci pod záminkou provádění jejího programu. A přece demokraticky vzato, žádná z těchto stran by neměla vládnout všemu lidu vzhledem k rozmanitosti zájmů, idejí, temperamentu, míst a vyznání.

Strana je diktátorský nástroj vlády, který umožňuje těm, kteří mají stejný názor a společný zájem, aby vládli lidu jako celku. V porovnání s lidem je strana menšinou.

Účelem zřízení strany je vytvoření nástroje na ovládání lidu, zejména na ovládání nečlenů strany prostřednictvím strany. V zásadě se strana opírá o svévolnou autoritářskou teorii..., tj. nadvládu majitelů strany nad ostatními jednotlivými příslušníky lidu. Strana předpokládá, že její nástup k moci je cestou k dosažení jejích cílů, a předstírá, že její cíle jsou cíli lidu. To je teorie ospravedlňování diktatury strany, která je základem pro jakoukoli diktaturu. Bez ohledu na to, kolik je stran, platí stále tatáž teorie. Ale existence mnoha stran stupňuje boj o moc, což vede ke zničení jakýchkoli plánů, sloužících společnosti. Takového zmaření vymožeností a plánů se chápe opoziční strana jako ospravedlnění k podkopávání pozic vládnoucí stany, aby mohla stáhnout koberec z pod noh vládnoucí strany a aby od ní, jako od konkurence, mohla převzít moc.

Strany ve vzájemném boji sahají ne-li ke zbraním, což se stává zřídka, pak k pomlouvání a zesměšňování činnosti druhé strany. Je to boj, který je nevyhnutelně veden na úkor vyšších a životních zájmů společnosti. Některé, ne-li všechny, tyto vyšší zájmy se stanou obětí mocenského boje nástrojů vlády. Nechť zhroucení těchto zájmů podporuje argumenty opoziční strana nebo strany ve svém sporu s vládní stranou. Opoziční strana, jako nástroj moci, musí totiž sesadit vládnoucí orgán, aby se dostala k moci. Aby dokázala neschopnost nástroje vlády, musí opoziční strana zničit jeho vymoženosti a vyvolat pochybnosti o jeho plánech, i když jsou tyto plány prospěšné pro společnost. V důsledku toho se zájmy a programy společnosti stanou obětí boje stran o moc, přestože takový boj několika stran podněcuje politickou činnost. Je proto pro společnost politicky, sociálně a ekonomicky destruktivní. Kromě toho takový boj vede k vítězství jiného nástroje vlády, tj. k pádu jedné strany a k nástupu druhé. Ale je to porážka pro lid, porážka pro demokracii. A navíc mohou být strany kupovány nebo podpláceny zevnitř nebo zvenčí.

Strana původně vzniká, aby zastupovala lid. Potom vedoucí skupina strany zastupuje její členy a nejvyšší vůdce strany reprezentuje vedoucí skupinu. Z toho vyplývá, že hra stran je podvodnou fraškou založenou na klamné formě demokracie, mající mocenský, sobecký obsah, založený na manévrech, tricích a politické hře. To vše potvrzuje, že systém stran je diktátorský, byť i s moderním nástrojem. Systém stran je otevřenou a nikoli skrytou diktaturou. Svět ho ale ještě nepřekoná a je tedy právem nazýván diktaturou moderního věku.

Parlament vítězné strany je skutečně parlamentem strany, stejně jako výkonná moc určená tímto parlamentem, je mocí strany nad lidem. Moc strany, která by měla sloužit pro dobro všeho lidu, je ve skutečnosti rozhořčeným nepřítelem části lidu, totiž opoziční strany nebo stran a jejich stoupenců z lidu. Tak opozice není lidovou kontrolou vládnoucí strany, ale sama hledá příležitost k nahrazení vládnoucí strany. Podle moderní demokracie je zákonnou kontrolou vládnoucí strany parlament, kde většina poslanců je členy vládnoucí strany. Znamená to, že kontrola je v rukou vládnoucí strany a moc v rukou kontrolující strany. Tak se ukazuje jasně podvodnost, klamnost a neplatnost politických teorií převládajících v dnešním světě, z nichž vyvěrá současná tradiční demokracie.

Strana je jen zástupce součástí lidu, ale svrchovanost lidu je nedělitelná.
„Strana vládne jménem lidu, ale správnou zásadou je nezastupitelnost lidu."

Systém stran je moderní systém kmenů nebo sekt. Společnost ovládaná jednou stranou je přesně taková jako společnost ovládaná jedním kmenem nebo jednou sektou. Strana, jak již bylo řečeno, představuje názory určité skupiny lidí nebo zájmy jedné skupiny společnosti nebo jedné víry nebo jednoho místa. Taková strana je tedy nutně menšinou ve srovnání s veškerým lidem stejně jako je menšinou kmen nebo sekta. Menšina má společné zájmy nebo sektářskou víru. Z takových zájmů nebo víry se tvoří společný názor. Jen pokrevní příbuzenství odlišuje kmen od strany i když ostatně

i při zakládání strany může existovat pokrevní příbuzenství. Není rozdílu mezi stranickými boji a kmenovými či sektářskými boji o moc. A jestliže kmenová nebo sektářská nadvláda je politicky odmítána a podpírána, musí být podobně odmítnut a popřen stranický systém. Oba systémy jdou stejnou cestou a vedou ke stejnému cíli. Negativní a ničivý účinek kmenových a sektářských bojů na společnost je totožný s negativním a ničivým účinkem stranického boje.

TŘÍDA

Třídní politický systém je stejný jako politický stranický, kmenový nebo sektářský politický systém, tj. třída ovládá společnost stejným způsobem jako strana, kmen nebo sekta. Třída stejně jako strana, sekta a kmen, je skupina lidí ve společnosti, kteří sdílejí stejné zájmy. Společné zájmy vyvstávají z existence skupiny lidí, spojených navzájem pokrevním příbuzenstvím, vírou, kulturou, místem nebo životní úrovní. Tedy třída, strana, sekta a kmen vznikají z podobných příčin, vedoucích k podobným výsledkům, tj. vznikají proto, že pokrevní příbuzenství, víra, životní úroveň, kultura, nebo místo, vytvářejí společný názor pro dosažení společného cíle. Tak vzniká sociální útvar v podobě třídy, strany, kmene nebo sekty, který se nakonec stane politickou koncepcí zaměřenou na uskutečnění názorů a cílů dané skupiny. Ve všech případech lid není třídou, stranou, kmenem ani sektou; ty nejsou ničím víc než součástí lidu a tvoří menšinu. Jestliže třída nebo strana nebo kmen nebo sekta ovládá společnost, celý vládnoucí systém se stává diktaturou. Avšak třídní nebo kmenová koalice je lepší než koalice stran, protože lid sestává původně ze skupiny kmenů.

Zřídka najdeme lidi, kteří nepatří k nějakému kmeni a všichni lidé patří k určité třídě. Ale žádná strana nebo strany nezahrnují veškerý lid, a proto strana nebo koalice stran představuje menšinu ve srovnání s širokými masami stojícími mimo jejich členstvo. Ve skutečné demokracii není žádná omluva pro to, aby jedna třída porážela ostatní třídy pro svůj vlastní prospěch, žádná omluva pro to, aby jedna strana porážela ostatní strany pro svůj vlastní prospěch, žádná omluva pro to, aby jeden kmen porážel ostatní kmeny pro svůj vlastní prospěch a žádná omluva pro to, aby jedna sekta porážela ostatní sekty pro svůj vlastní prospěch.

Dopustit takové činy, znamená opustit logiku demokracie a uchýlit se k logice síly. Takový čin je diktátorský, protože není v zájmu celé společnosti, která není tvořena jen jednou třídou nebo kmenem nebo sektou nebo členy jedné strany. Pro takový čin není ospravedlnění. Diktátorským zdůvodněním je, že společnost je ve skutečnosti tvořena různými početnými součástmi a jedna část přistupuje k likvidaci ostatních částí, aby byla jen sama u moci. Tento čin pak není v zájmu celé společnosti, ale v zájmu určité třídy, kmene nebo sekty nebo strany, tj. je v zájmu těch, kdož nahrazují společnost. Čin likvidace je původně namířen proti členům společnosti, kteří nepatří ke straně, třídě, kmenu nebo sektě, která provádí likvidaci.

Společnost rozervaná stranickými boji je podobná společnosti rozervané boji kmenů nebo sekt.

Strana, která se tvoří ve jménu třídy, se automaticky stává náhradou za tuto třídu a pokračuje dokud nenahradí třídu, která je jí nepřátelská.

Každá třída, která se stane dědicem společnosti, dědí současně její vlastnosti. Znamená to, že rozdrtí-li na příklad dělnická třída všechny ostatní třídy, stane se dědicem společnosti, tj. stane se materiální a sociální základnou společnosti. Dědic nese rysy svého předchůdce, i když to nemusí být hned zřejmé, ale vysvitnou až vývojem a růstem. Průběhem doby vyvstávají vlastnosti ostatních odstraněných tříd v samotných řadách dělnické třídy. A nositelé těchto vlastností zaujímají postoje a stanoviska, odpovídající jejich charakteristikám. Tak se z dělnické třídy stává osobitá společnost, vykazující stejné rozpory jako společnost stará. Nejdříve je rozdílná materiální a morální úroveň členů společnosti, ale potom se objeví vrstvy, z nichž se automaticky vyvinou třídy jako ty, které byly odstraněny. Boj o nadvládu ve společnosti tak začíná znovu. Každá skupina lidí, potom každá vrstva a nakonec každá nová třída, se snaží stát nástrojem vlády.

Materiální základna společnosti není stálá, protože má rovněž aspekt sociální. A z druhé strany, nástroj vlády jediné materiální základny společnosti bude snad po určitou dobu stálý, ale pomine, jakmile vznikne z téže jediné materiální základny nové materiální a sociální rozvrstvení.

Každá společnost s třídními konflikty byla v minulosti společností jedné třídy, ale v důsledku nevyhnutelného vývoje vyvstaly z jedné třídy soupeřící třídy.

Třída, která vyvlastní majetek ostatních, aby si udržela nástroj vlády pro své vlastní zájmy, zjistí, že materiální vlastnictví vneslo do třídy to, co materiální vlastnictví obvykle vnáší do společnosti jako celku.

Krátce řečeno, pokusy sjednotit materiální základnu společnosti za účelem vyřešení problémů vlády nebo skoncování s bojem ve prospěch strany, třídy, sekty nebo kmene ztroskotaly, stejně jako snahy uspokojit masy volbou představitelů nebo pořádáním referend, aby se zjistily jejich názory. Pokračovat dál v těchto snahách znamená maření času a z druhé strany výsměch lidu.

REFERENDA

Klamnost referenda „ano" a „ne"

Referenda jsou podvodem na demokracii. Ti, kdo říkají „ano" a ti, kdo říkají „ne", nevyjadřují ve skutečnosti svou vůli. Byli umlčeni koncepcí moderní demokracie. Bylo jim dovoleno, aby vyjádřili jen jedno slovo: buď „ano" nebo „ne". To je nejkrutější a nejutlačovatelštější diktátorský systém. Ten, kdo řekne „ne", by měl uvést důvody pro svou odpověď. Měl by vysvětlit, proč neřekl „ano". A ten, kdo řekne „ano", by měl uvést důvody pro schválení a proč neřekl „ne". Každý by měl vyjasnit, co chce a jaké jsou důvody jeho schválení nebo odmítnutí.

Jakou cestu musí tedy nastoupit lidská společenství, aby se jednou provždy překonalo období tyranie a diktatury?

Protože v případě demokracie je nástroj vlády, vyjádřený v konfliktech tříd, stran a jednotlivců spletitým problémem, a protože metody voleb a plebiscitu byly vynalezeny, aby zakryly nezdar těchto neúspěšných pokusů o vyřešení tohoto problému, řešení spočívá v nalezení nástroje vlády jiného než jsou ty, které jsou vystaveny konfliktu a které představuje jen jednu stránku společnosti. To znamená najít nástroj vlády, který nebude stranou, třídou, sektou nebo kmenem, ale nástroj vlády, jímž bude lid jako celek. Ani nereprezentuje lid, ani nemluví jeho jménem.

Lid je nezastupitelný, zastoupení je podvodem. Může-li být tento nástroj uveden v život, bude problém vyřešen, bude uskutečněna lidová demokracie, lidstvo skoncuje s obdobími tyranie a diktátorskými systémy a své místo zaujme vláda lidu.

ZELENÁ KNIHA předkládá konečné řešení problému nástroje vlády. Ukazuje lidu cestu, jak přejít od období diktatury k érám skutečné demokracie. Tato nová teorie je založena na moci lidu bez zastoupení nebo pověření. Uskutečňuje přímou demokracii ve spořádané a účinné formě. Liší se od starších pokusů o přímou demokracii, které nemohly být uplatněny v praxi a které byly nicotné, protože jim chyběla lidová organizace na nižších úrovních.

LIDOVÉ KONGRESY A LIDOVÉ VÝBORY

Není demokracie bez lidových kongresů
Výbory všude
Demokracie je kontrola lidu prováděná lidem

Lidové kongresy jsou jediným prostředkem k dosažení lidové demokracie. Jakýkoliv jiný systém vlády než Lidové kongresy je nedemokratický. Všechny dnešní převládající systémy vlády ve světě jsou nedemokratické, pokud nenajdou věrnou cestu k této metodě. Lidové kongresy jsou cílovou etapou cesty hnutí mas při hledání demokracie.

Lidové kongresy a Lidové výbory jsou konečným plodem boje lidu za demokracii.

Lidové kongresy a Lidové výbory nejsou výtvorem představivosti, ale spíše produktem lidského myšlení, které do sebe pojalo všechny lidské pokusy o dosažení demokracie.

Přímá demokracie je ideální metoda. která bude-li realizována v praxi, je nepopiratelná a nesporná. Národy ustoupily od přímé demokracie, protože ať byl národ sebemenší, bylo nemožné shromáždit ho ve stejné době k projednání, prostudování a rozhodnutí o jeho politice, přímá demokracie zůstala utopickou myšlenkou vzdálenou skutečnosti. Byla nahražena různými teoriemi vlády o zastupitelských shromážděních, stranách, koalicích a referendech. Všechno vedlo k izolaci lidu od politické činnosti k zcizení svrchovanosti lidu a k uchopení jeho moci postupně se střídajícími a o moc zápasícími nástroji vlády, počínaje jedincem přes třídu, sektu, kmen, parlament a stranu.

ZELENÁ KNIHA oznamuje lidu šťastný objev cesty k přímé demokracii důmyslnou a praktickou formou. Protože žádní dva inteligentní lidé nemohou popřít skutečnost, že přímá demokracie je ideálem — ač její metodu nebylo možno uplatnit — a protože tato třetí světová teorie nám poskytuje realistický experiment přímou demokracií, je problém demokracie ve světě konečně vyřešen. Vše, co masy potřebují nyní udělat, je bojovat za skoncování se všemi formami diktátorské vlády v dnešním světě, se všemi formami, které jsou klamně nazývány demokracií — od parlamentů po systémy sekt, kmenů, tříd, jedné strany, dvou stran a více stran.

Demokracie má jen jednu metodu a jednu teorii. Nestejnost a nepodobnost systémů, které tvrdí, že jsou demokratické, jsou důkazem toho, že jsou ve skutečnosti nedemokratické. Moc lidu má jen jednu tvář a může být uskutečněna jen jednou metodou, totiž lidovými kongresy a lidovými výbory. *Není demokracie bez lidových kongresů. Výbory všude!*

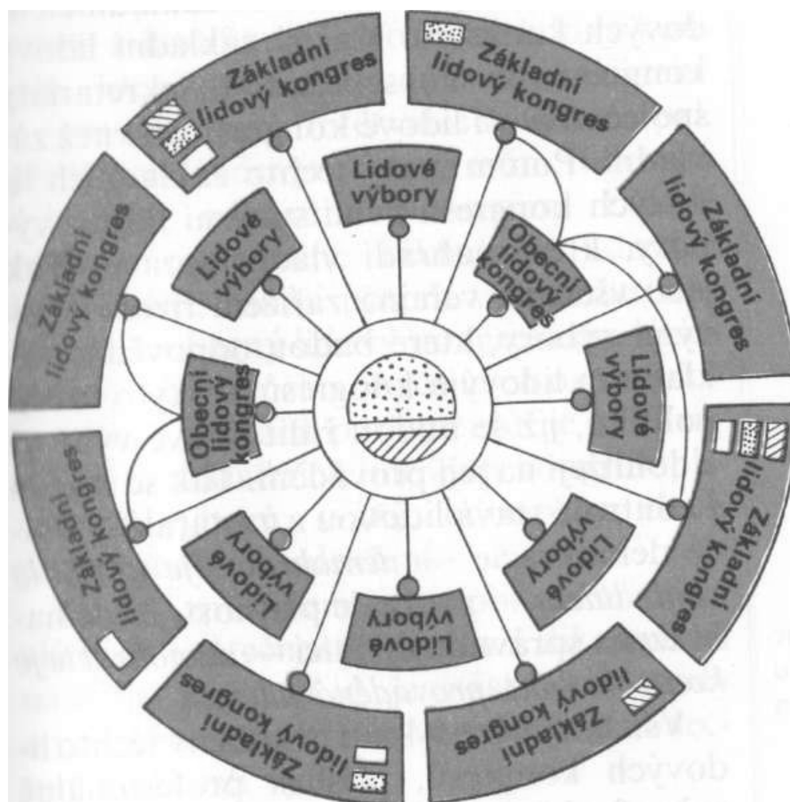
Lidová moc

Legenda
střed = Generální sekretariát všeobecného lidového kongresu
a všeobecný lidový výbor

zelená tečka = sekretariát kongresu

= Lidový výbor různých pracovních odvětví (zemědělství, výchova, zdravotnictví, bydlení atd.)

Bílé nebo pruhované plochy v zelených polích = syndikát, asociace nebo svaz

Za prvé, lid je rozdělen do základních lidových kongresů. Každý základní lidový kongres zvolí svůj sekretariát. Sekretariáty společně tvoří lidové kongresy jiné než základní. Potom masy těchto základních lidových kongresů zvolí správní lidové výbory, které nahradí vládní správu. Tak jsou všechna veřejná zařízení řízena lidovými výbory, které budou odpovědné základním lidovým kongresům a tyto určují politiku, jíž se budou řídit lidové výbory, a dohlížejí na její provádění. Tak se správa i kontrola stává lidovou a zastaralá definice demokracie — *demokracie je kontrola vlády lidem* — pozbude platnost. Bude nahražena správnou definicí — *demokracie je kontrola lidu, prováděná lidem.*

Všichni občané, kteří jsou členy těchto lidových kongresů, přísluší profesionálně nebo funkčně k různým kategoriím, jako dělníci, rolníci, studenti, obchodníci a řemeslníci, úředníci a členové různých profesí. Musí proto zřídit své vlastní svazy a odbory vedle toho, že jsou jakožto občané členy základních lidových kongresů nebo lidových výborů. Náměty projednávané základními lidovými kongresy nebo lidovými výbory, odbory nebo svazy, nabudou své konečné podoby ve Všeobecném lidovém kongresu, kde se scházejí sekretariáty lidových kongresů, lidových výborů, odborů a profesionálních svazů. To, co navrhne a kodifikuje Všeobecný lidový kongres, který se schází jednou za rok nebo v pravidelných intervalech, bude pak předloženo lidovým kongresům, lidovým výborům, odborům a svazům. Lidové výbory, odpovědné základním lidovým kongresům, zahájí potom výkonnou činnost. Všeobecný lidový kongres není shromáždění členů nebo obyčejných osob, jako tomu je v případě parlamentů, je to shromáždění základních lidových kongresů, lidových výborů, svazů, odborů a všech profesionálních sdružení.
Tímto způsobem je problém nástroje vlády ve skutečnosti vyřešen a diktátorské nástroje zmizí. Lid je nástrojem vlády a problém demokracie ve světě je s konečnou platností vyřešen.

PRÁVNÍ ŘÁD SPOLEČNOSTI

Otázka právního řádu je dalším problémem souběžným s problémem nástroje vlády. V moderní době nebylo dosud vyřešeno i když bylo vyřešeno v určitých obdobích historie.

Je nemístné a nedemokratické, aby výbor nebo parlament byl oprávněn vyhlašovat zákony pro společnost. Je rovněž nemístné a nedemokratické, aby jednotlivec, výbor nebo parlament pozměňoval nebo rušil zákon společnosti.

Co jsou tedy zákony společnosti? Kdo je navrhuje a jaký je jejich význam pro demokracii? Přirozeným právem každé společnosti je buď tradice (zvyk) nebo náboženství. Jakýkoli jiný pokus navrhovat zákon pro jakoukoli společnost mimo tyto dva zdroje, je nemístný a nelogický. Ústavy nejsou základním zákonem společnosti. Ústava je základním zákonem, který je vypracován. Tento vypracovaný základní zákon by měl mít zdroj pro své opodstatnění. Problémem svobody v moderním věku je, že ústavy se staly základním zákonem společnosti a neopírají se o nic jiného než o názory nástrojů diktátorské vlády převládající ve světě, sahající od jednotlivce až po stranu. Důkazem toho je skutečnost, že existuje rozdíl mezi ústavami, i když člověku přísluší tatáž svoboda. Důvodem rozdílů je nestejnost koncepcí nástrojů vlády. To je bod, kde je svoboda zranitelná v systémech současného světa. Metoda, jejíž pomocí se nástroje vlády snaží ovládat národy, je stanovena v ústavě a lid je donucen přijímat ji pod silou zákonů, plynoucích z této ústavy, která je sama produktem rozpoložení a názoru nástroje vlády.

Právo diktátorských nástrojů vlády nahradilo přirozené právo. Protože vytvořené zákony nahradily přirozené právo, byly normy ztraceny. Člověk je všude stejným člověkem. Jeho fyzická konstituce je stejná a rovněž jeho instinkt. Z tohoto důvodu se přirozené právo stalo logickým právem pro člověka, který je jeden a tentýž. Potom se ústavy, což jsou zákony vytvořené člověkem, začaly dívat na člověka ne jako na jednoho a téhož. Nemají pro tuto koncepci jiné opodstatnění než vůli nástroje vlády — jednotlivce, parlamentu, kmene nebo strany — ovládat lid. Tak vidíme, že ústavy jsou obvykle měněny, když se mění nástroje vlády. To dokazuje, že ústava je produktem nálady, nástroje vlády a existuje aby sloužila jeho zájmům. Není to přirozené právo. To je latentní nebezpečí hrozící svobodě všude tam, kde neexistuje skutečné právo v lidské společnosti a kde je nahrazeno zákony vytvořenými člověkem, nástroji vlády vytvořenými pro ovládání mas. Právě metoda vlády by měla být v souladu se základními zákony společnosti a nikoli naopak.

Proto společenské zákony nejsou předmětem navrhování a kodifikace. Význam práva spočívá ve skutečnosti, že je rozhodujícím faktorem, který rozlišuje mezi pravdivým a falešným, správným a špatným, právy a povinnostmi jednotlivce. Svoboda je ohrožena, pokud společnost nemá posvátný právní řád založený na stálých pravidlech, nepodléhající změně nebo nahražování kterýmkoli nástrojem vlády. Naopak nástroj vlády je povinen dodržovat zákony společnosti. Nicméně národy na celém světě jsou nyní ovládány zákony vytvořenými člověkem, které mohou být měněny a rušeny v důsledku boje o moc mezi nástroji vlády. Příležitostná referenda o ústavách nestačí, protože referenda sama o sobě jsou klamnou demokracií, umožňující jen „ano" nebo „ne". Podle vytvořených zákonů jsou lidé nuceni akceptovat referenda. Referendum o ústavě neznamená, že zakládá základní zákon společnosti; znamená, že je jen ústavou, tedy „věcí", podléhající referendu, ničím víc.

Právní řád společnosti je věčným lidským dědictvím, které není jen majetkem živých. Tedy vypracovávání ústavy a uspořádání referenda dnešními voliči je fraškou.

Encyklopedie vytvořených zákonů, odvozených z vypracovaných ústav, jsou plny materiálních trestů proti člověku, zatímco tradiční právo zahrnuje zřídka tyto tresty. Tradiční právo ukládá morální, nikoli materiální tresty, což je odpovídající pro člověka. Náboženství zahrnuje a absorbuje tradici. Většina materiálních trestů v náboženství se odkládá. Většina jeho pravidel zahrnuje napomínání, pokyny a odpovědi na otázky. Toto právo prokazuje skutečnou úctu k člověku. Náboženství neuznává časté tresty s výjimkou krajních případů, kdy je to zapotřebí pro ochranu společnosti.

Náboženství zahrnuje tradici, která je výrazem přirozeného života národů. Proto náboženství, zahrnující tradici, je potvrzením přirozeného práva. Nenáboženské, netradiční zákony byly vynalezeny člověkem pro použití proti jinému člověku. Proto jsou neplatné, protože nejsou budovány na přirozeném zdroji tradice a náboženství.

KDO DOHLÍŽÍ NA CHOVÁNÍ SPOLEČNOSTI?

Otázka, která vyvstává zní: Kdo chrání společnost před odchýlením od právního řádu? Demokraticky vzato, neexistuje žádná skupina, která by si mohla dělat nárok na právo reprezentativního dohledu na společnost.

„Společnost dohlíží na sebe sama". Jakýkoli nárok, kteréhokoli jednotlivce nebo skupiny na odpovědnost za zákon, je diktaturou. Demokracie znamená odpovědnost celé společnosti a dohled může vykonávat celá společnost. To je demokracie a její správné uplatňování se děje prostřednictvím demokratického nástroje vlády vyplývajícího z organizace společnosti samotné do základních lidových kongresů a z vlády lidu prostřednictvím lidových kongresů a Všeobecného lidového kongresu (Národního kongresu), kde se spojují lidové kongresy, správní lidové výbory, svazy, odbory a všechny ostatní profesionální organizace.

Podle této teorie je lid nástrojem vlády a v tomto případě dohlíží sám na sebe. Tímto způsobem dohledu společnosti samé na sebe je realizován jeho právní řád.

JAK SPOLEČNOST NAPRAVUJE SVŮJ SMĚR V PŘÍPADĚ ODCHÝLENÍ OD PRÁVNÍHO ŘÁDU?

Jestliže nástroj vlády je diktátorský, jak je tomu v politických systémech dnešního světa, bude mít bdělá společnost jen jeden způsob k dosažení nápravy v případě odchýlení od právního řádu. Je jím násilí, které znamená revoluci proti nástroji vlády. Toto násilí nebo revoluce, i když je výrazem cítění společnosti proti odchylce, není uplatňováno celou společností. Uplatňují ji jen ti, kteří prokáží iniciativu a smělost vyhlásit vůli společnosti. Tento přístup je však cestou k diktatuře, protože tato revoluční iniciativa zvyšuje příležitost k tomu, aby vznikl nástroj vlády zastupující lid. Znamená to, že nástroj vlády je stále ještě diktátorský. Kromě toho násilí a změna pomocí síly jsou samy nedemokratické, i když k nim dochází v důsledku existence předchozí nedemokratické situace. Společnost, která je dosud zapletena do této výslednice sil, je zaostalou společností. Jaké je tedy řešení?

Řešení spočívá v tom, aby lid byl nástrojem vlády — od základních lidových kongresů po Všeobecný lidový kongres. Vládní správa je odstraněna a nahražena lidovými výbory. Všeobecný lidový kongres má být národním kongresem, kde se scházejí základní lidové kongresy, lidové správní výbory, svazy, odbory a profesionální sdružení. Dojde-li k odchýlení od právního řádu společnosti v tomto systému, má se to řešit spíše demokratickým přezkoumáním než silou. Není to proces dobrovolného výběru, metody změny nebo působení; spíše je to nevyhnutelný výsledek povahy takového demokratického systému. V takovém případě neexistuje žádná vnější skupina, proti níž by mohla být zaměřena násilná akce nebo která by mohla být činěna odpovědnou za odchylku.

TISK

Demokracie znamená lidovou vládu, nikoli lidový projev

Fyzická přírodní osobnost má svobodu vyjádřit se dokonce i tehdy, když se chová choromyslně, aby vyjádřila že je choromyslná. Právnická osoba je také svobodná, aby vyjádřila svou právnickou identitu. V těchto případech první zastupuje jen sebe, a druhá nezastupuje nic víc než skupinu fyzických osob, tvořících tuto právnickou osobu. Společnost se skládá z mnoha fyzických a mnoha právnických osob. Proto, když se osoba na příklad vyjadřuje choromyslně, neznamená to, že i ostatní osoby ve společnosti jsou také choromyslné. Vyjádření fyzické osoby je jen sebevyjádřením a vyjádření právnické osoby, je jen vyjádřením zájmů nebo názoru osob, tvořících právnickou osobu. Např. společnost pro výrobu a prodej tabákových výrobků vyjadřuje jen zájmy účastníků této společnosti, tj. těch, kdo mají prospěch z výroby nebo prodeje kuřiva, i když je škodlivé pro zdraví ostatních.

Tisk je prostředkem vyjádření společnosti a není prostředkem vyjádření fyzické nebo právnické osoby. Logicky a demokraticky nemůže žádná z nich tisk vlastnit.

Každé noviny, které vlastní jednotlivec, jsou jeho vlastní a vyjadřují jen jeho stanovisko. Jakýkoli názor, že noviny reprezentují veřejné mínění, je neopodstatněný a není založen na pravdě, protože ve skutečnosti vyjadřuje stanoviska fyzické osoby. Demokraticky nemůže být fyzické osobě dovoleno, aby vlastnila jakékoli publikační nebo informační prostředky. Má však přirozené právo vyjádřit se jakýmikoli prostředky, i kdyby šlo o choromyslný způsob prokazující její duševní chorobu. Jakýkoli časopis, vydávaný sdružením obchodníků nebo obchodní komorou, je jen prostředkem vyjádření této konkrétní sociální skupiny. Vyjadřuje své vlastní stanovisko a nikoli stanovisko veřejnosti. Platí to pro všechny ostatní právnické a fyzické osoby ve společnosti. Demokratický tisk je takový tisk, který je vydáván lidovým výborem, zahrnujícím všechny rozmanité kategorie společnosti. V tomto případě, a nikoli jinak, bude tisk nebo jakýkoli informační prostředek výrazem celé společnosti a nositelem stanoviska jejich kategorií a tak bude tiskový nebo informační prostředek skutečně demokratický.

Jestliže lékařské sdružení vydává časopis, musí být čistě lékařský. Podobně to platí pro ostatní kategorie. Fyzická osoba má právo vyjadřovat se jen za sebe sama a není oprávněna z demokratického hlediska, vyjadřovat se za kohokoli jiného. Tímto způsobem bude to, co je nazýváno problémem svobody tisku, vyřešeno radikálně a demokraticky. Trvající problém svobody tisku v dnešním světě, je všeobecni produktem problému demokracie. Nemůže být vyřešen, dokud nebude vyřešena celková krize demokracie celé společnosti. Jen třetí světová teorie může vyřešit spletitý problém demokracie.

Podle této teorie, je demokratický systém soudržnou strukturou, jejíž základy jsou pevně zakotveny jako kámen budovaný na kameni v základních lidových kongresech, v lidových výborech a profesionálních sdruženích. Všechny tyto orgány se scházejí na jednání Všeobecného lidového kongresu. Neexistuje absolutně žádná jiná koncepce pro skutečně demokratickou společnost.

Konečně éra mas, která se k nám přibližuje rychlým tempem po éře republik, rozněcuje city a oslňuje zrak. Právě tak, jako tato éra radostně ohlašuje skutečnou svobodu mas a jejich šťastné osvobození z okovů nástrojů vlády, je i varováním před příchodem věku anarchie a demagogie, kdy nová demokracie, která je mocí lidu, by mohla upadat a začala by převládat opět moc jednotlivce, třídy, kmene, sekty nebo strany.

Toto je skutečná demokracie z hlediska teorie. Ale v praxi vládnou vždy silní, tj. silnější částí ve společnosti je ta, která vládne.

Část druhá
Řešení ekonomického problému
„Socialismus"

EKONOMICKÁ ZÁKLADNA TŘETÍ SVĚTOVÉ TEORIE

Partneři, nikoli námezdní dělníci

Došlo k významnému historickému vývoji, který přispívá k vyřešení problému práce a mezd, tj. vztahu mezi pracujícími a zaměstnavateli, mezi výrobci a vlastníky. Vztah zahrnuje pevnou pracovní dobu, mzdy za přesčasovou práci, různé typy dovolených, minimální mzdy, podíl na zisku a účast na správě. Kromě toho bylo zákonem zakázáno svévolné propouštění a bylo zaručeno sociální zabezpečení spolu s právem na stávku a další ustanovení lze nalézt v téměř celém moderním pracovním právu. Nemenší význam mají změny v oblasti vlastnictví jako je vznik zákonů, omezujících příjmy nebo zakazujících soukromé vlastnictví a převádějících je do rukou státu.

Přes tento nikoli nevýznamný vývoj v historii hospodářské otázky, tento problém nicméně dosud v podstatě existuje. Změny, zlepšení a zabezpečení a jiná opatření způsobila, že problém je méně akutní než v minulých stoletích, protože bylo získáno více výhod pro pracující. Avšak ekonomický problém nebyl ve světě vyřešen. Všechny pokusy, které se soustředily na vlastnictví, nevyřešily problém výrobců.

Jsou dosud námezdními dělníky, i když vlastnictví bylo přesunuto z krajní pravice na krajní levici nebo mu bylo dáno různé postavení mezi tím.

Pokusy o zlepšení mezd jsou stejně důležité jako ty, které vedou k převodu vlastnictví. Výhody, získané pracujícími, zaručené zákony a ochraňované odbory jsou vše, čeho bylo dosaženo v přístupu k problému mezd. Těžké podmínky výrobců v předvečer průmyslové revoluce se změnily a v průběhu doby získali dělníci, technici a administrativní pracovníci dříve nedosažitelná práva. Avšak ekonomický problém dosud ve skutečnosti existuje.

Tento pokus omezený na mzdy jistě nebyl vůbec řešením. Je to falešný pokus, zaměřený jen na reformu, který je spíše dobročinností než uznáním práva pracujících. Proč se pracujícím dávají mzdy? Protože vykonávají výrobní proces ku prospěchu ostatních, kteří si je najímají na výrobu určitého výrobku. V tomto případě nespotřebovávají svou produkci, ale jsou nuceni vzdát se jí za mzdu. Zdravé pravidlo však zní:
„Ten, kdo vyrábí, je tím, kdo spotřebovává."

Námezdní dělníci jsou druhem otroků, ať mají sebelepší mzdu.

Námezdní dělník je téměř otrokem ve vztahu k pánovi, který si ho najme. Je dokonce dočasným otrokem, protože jeho otroctví trvá tak dlouho, dokud pracuje za mzdu od zaměstnavatele, ať je jím jednotlivec nebo stát. Vztah pracujících k majiteli výrobního podniku, pokud jde o jejich vlastní zájmy, je jeden a tentýž... Za podmínek panujících dnes ve světě, jsou to námezdní dělníci, i když vlastnictví má různé formy... zprava doleva.

Státní hospodářský podnik dává dělníkům jen mzdy a jiné sociální výpomoci, což se podobá dobročinnosti poskytované pracujícím bohatými, vlastníky soukromých společností.

Tvrzení, že v případě společenského vlastnictví příjmy patří společnosti, včetně pracujících v protikladu k soukromým společnostem, kde příjmy patří jen vlastníkovi, je pravdivé. Je tomu tak, jestliže bereme v úvahu všeobecné zájmy společnosti nikoli individuální zájmy pracujících a jestliže předpokládáme, že politická moc, která monopolizuje vlastnictví, je v rukou jeho lidu jako celku a je vykonávána prostřednictvím lidových kongresů, lidových výborů a odborových svazů a nikoli v rukou jedné třídy, jedné strany, skupiny, stran, kmene, rodiny, jednotlivce nebo jakéhokoliv jiného zastupitelského orgánu. Avšak to, co dostávají pracující přímo ve formě mezd, podílů na zisku nebo sociálních výhod, je totéž, co dostávají pracující od soukromých společností. Znamená to, že pracující jak ve státních, tak i soukromých podnicích jsou stejnými námezdními dělníky, i když se

vlastníci liší. A tak změna vlastnictví z jednoho typu v druhý, nevyřešila problém práva dělníka na to, co vyrobil přímo sám a nikoli prostřednictvím společnosti nebo za mzdu. Důkazem je, že výrobci jsou přes změnu vlastnictví dosud námezdními dělníky.

Konečným řešením je odstranění mzdy, osvobození člověka od jeho otroctví a návrat k přirozeným zásadám, které definovaly vztahy před vznikem tříd, forem vlády a zákonů vytvořených člověkem. Přirozená pravidla jsou jediným měřítkem, vodítkem a autoritou v lidských vztazích.

Přirozené zásady vedly k přirozenému socialismu, založenému na rovnosti mezi ekonomickými faktory výroby a přinesly mezi jednotlivci spotřebu, téměř se rovnající produkci přírody. Ale vykořisťování člověka člověkem a skutečnost, že někteří jednotlivci vlastní větší části všeobecného bohatství než potřebují, je projevem odklonu od přirozených zásad a začátkem pokřivení a korupce v životě lidské společnosti. Je začátkem vzniku společnosti vykořisťování.

Analyzujeme-li ekonomické faktory výroby od dávných dob do současnosti, vždy zjišťujeme, že se skládaly ze tří základních součástí: surovin, nástroje výroby a výrobce. Přirozené pravidlo rovnosti je, že každá z těchto složek má podíl na této výrobě, protože, je-li některá z nich odstraněna, k výrobě nedojde. Každá složka má podstatnou roli ve výrobním procesu a bez něho se výroba zastaví. Protože je každá složka podstatná a zásadní, mají všechny složky stejnou důležitost v rámci výrobního procesu. Proto by měly mít stejné právo nu to, co se vyrobí. Zasahování jedné složky do druhé, je v rozporu s přirozeným pravidlem rovnosti a je útokem na právo druhých. Každá složka tedy má podíl, bez ohledu na počet složek. Nalezneme-li výrobní proces, který může být vykonáván jen dvěma složkami, každá složka bude mít polovinu produkce. Je-li vykonáván třemi složkami, každá bude mít třetinu produkce atd...

Aplikujeme-li toto přirozené pravidlo na starou a současnou situaci, zjišťujeme toto:
V okolnostech manuální výroby se skládal výrobní proces ze suroviny a člověka — výrobce. Později vstoupil mezi tyto dva faktory výrobní nástroj a člověk ho používal ve výrobním procesu. Zvíře může být považováno za příklad nástroje, jakožto jednotka pohonu. Ten se potom vyvinul a zvíře nahradil stroj. Vzrostl sortiment a množství surovin od levných, jednoduchých materiálů až po velice nákladné a složité. Podobně se vyvinul člověk z obyčejného dělníka v technika a inženýra a velký počet dělníků začal být nahražován několika techniky. I když se složky výroby kvalitativně a kvantitativně změnily, základní úloha a nutnost každého z faktorů se v podstatě nezměnila. Např. železná ruda, která je jednou ze složek výroby v minulosti i přítomnosti, byla zpracovávána primitivně kovářem, aby ručně vyrobil nůž, sekeru, oštěp atd. Tatáž železná ruda je dnes zpracovávána ve velkých vysokých pecích a inženýři a technici z ní vyrábějí stroje, motory a vozidla všeho druhu.
Zvíře — kůň, mula, velbloud a podobně — které bylo jednou ze složek výroby, bylo nyní nahrazeno rozsáhlými továrnami a obrovskými stroji. Výrobní prostředky, jimiž byly dříve primitivní nástroje, se nyní staly složitým technickým zařízením. Základní přirozené složky výroby jsou v zásadě konstantní přes svůj velký rozvoj. Základní konstantnost faktorů výroby ukazuje správnost přirozeného pravidla. Po nezdaru všech předcházejících historických pokusů, které nepřihlížely k přirozené zásadě, je nevyhnutelné, abychom se k němu vrátili a konečně vyřešili ekonomický problém.

Předcházející historické teorie přistupovaly k ekonomickému problému buď jen z hlediska vlastnictví jedné ze složek výroby nebo jen z hlediska mezd vyplacených na výrobu. Nevyřešily skutečný problém, totiž problém samotné výroby. Tak nejdůležitějším rysem ekonomických systémů, převládajících v dnešním světě, je systém mezd, který zbavuje dělníka jakéhokoli práva na jeho produkci, ať je vyráběna pro společnost nebo pro soukromý podnik.

Průmyslový podnik spočívá na surovinách, strojích a dělnících. Výroba je výsledkem použití strojů v továrně dělníky při zpracování surovin. Takto prošlo dokončené zboží k použití a spotřebě procesem výroby, který by byl nemožný bez surovin, továrny a dělníků. Vyloučíme-li suroviny, nemá továrna co zpracovávat; vy loučíme-li továrnu, suroviny nebudou opracovány a vyloučíme-li výrobce, továrna se zastaví. Tyto tři složky jsou stejně důležité ve výrobním procesu. Bez těchto tří složek nebude výroby. Žádná jednotlivá složka nemůže vykonávat výrobní proces sama. Ani dvě z těchto složek ho nemohou vykonat za nepřítomnosti třetí složky. Přirozené pravidlo v tomto případě vyžaduje, vždy podíly těchto tří složek na výrobě byly rovné, tj. aby produkce takové továrny

byla rozdělena do tří podílů, jednoho podílu pro každou složku výroby. Důležitá není jen továrna, ale i ti, kdo spotřebovávají její produkci.

Stejné je to v procesu zemědělské výroby. Zemědělská výroba využívá člověka a půdu bez třetího faktoru, nástroje, je přesně stejná jako manuální proces v průmyslové výrobě. Zde se produkce dělí jen na dva podíly v souladu s počtem výrobních faktorů. Ale je-li použit zemědělský stroj nebo něco podobného, dělí se produkce na tři podíly — půda, rolník a nástroj, použitý v procesu obdělávání půdy.

Tak vzniká socialistický systém, jemuž jsou podřízeny všechny výrobní procesy, v analogii s tímto přirozeným pravidlem.

Výrobci jsou dělníci. Nazýváme je „výrobci", protože slova „dělníci", „zaměstnanci" nebo „nádeníci", již neodpovídají skutečnosti. Důvodem je, že dělníci podle tradiční definice se kvantitativně a kvalitativně mění. Dělnické třídy neustále ubývá v přímé závislosti na rozvoji vědy a stroje.

Namáhavé úkoly, které předtím vykonával značný počet dělníků, nyní dělají stroje. Provoz stroje vyžaduje menší počet personálu. To je kvantitativní změna v pracovní síle: stroj si vyžádal nahrazení fyzické síly technickou dovedností. To je kvalitativní změna v pracovní síle. Výrobní síla se nyní stala jednou ze složek výroby. Výsledkem tohoto vývoje je, že dělníci se změnili z davu nevědomých nádeníků v omezený počet techniků, inženýrů a vědců. V důsledku toho odborové svazy dělníků zmizí, aby byly nahrazeny odborovými svazy inženýrů a techniků, protože vědecký vývoj je nezvratnou vymožeností lidstva. Takovým vědeckým vývojem bude odstraněna negramotnost a obyčejný dělník, jakožto dočasný jev, postupně zmizí. Avšak člověk ve své nové formě vždy zůstane základním faktorem výrobního procesu.

POTŘEBA

Svoboda člověka je neúplná, jestliže někdo jiný kontroluje to, co potřebuje. Potřeba může mít za následek zotročení člověka člověkem. Potřeba způsobuje vykořisťování. Potřeba je skutečný problém a z ovládání lidských potřeb vyrůstají konflikty.

PŘÍBYTEK je základní potřebou jak jednotlivce, tak i rodiny. Proto by ho neměli vlastnit jiní. Není svobody pro člověka, který žije v domě jiného, ať platí nájemné nebo nikoli. Všechny pokusy, učiněné různými zeměmi za účelem vyřešeni bytového problému, nejsou vůbec řešením. Důvodem je, že tyto pokusy nemíří k radikálnímu a konečnému řešení pro člověka, jímž je potřeba mít vlastní příbytek. Pokusy se soustředily na snižování nebo zvyšování nájemného a jeho uzákonění, ať na soukromé nebo státní náklady. V socialistické společnosti nikdo, včetně společnosti samé, nesmí mít kontrolu nad potřebami člověka. Nikdo nemá právo stavět dům kromě vlastního a domu svých dědiců, za účelem jeho pronajmutí, protože dům představuje potřebu jiné osoby, a jeho výstavba pro účel pronajmutí je počátkem kontroly nad potřebou tohoto člověka a „v potřebě spočívá svoboda".

PŘÍJEM je velmi naléhavou potřebou člověka. Příjmem kteréhokoli člověka v socialistické společnosti by neměla být mzda z jakéhokoli zdroje nebo dobročinnost od kohokoli, neboť v socialistické společnosti nejsou námezdní dělníci, jen partneři. Váš příjem je Vaším soukromým vlastnictvím. Spravujete ho sám, buď abyste uspokojil své potřeby nebo abyste se podílel na výrobě, kde jste jednou z hlavních složek. Váš podíl nebude použit jako mzda vyplacená kterékoli osobě za výrobu.

VOZIDLO je nutnou potřebou jak pro jednotlivce, tak pro rodinu. Vaše vozidlo by nemělo patřit jiným. V socialistické společnosti žádný člověk, ani jiný orgán nesmí vlastnit osobní dopravní prostředky za účelem jejich pronajímání, protože to je ovládání potřeb jiných.

PUDA není vlastnictvím nikoho. Ale každý má právo používat ji a mít z ní prospěch na základě práce, zemědělství nebo pastevectví. Je tomu tak po dobu Vašeho života a života dědiců na základě vlastního úsilí bez použití jiných, za mzdu nebo bez mzdy, a jen v rozsahu uspokojení jeho vlastních potřeb.

Je-li dovoleno vlastnit půdu, mohou mít na ní podíl jen ti, kteří na ní žijí. Půda je stálá zatímco v průběhu doby se její uživatelé mění pokud jde o povolání, schopnosti a jejich přítomnost.

Cílem nové socialistické společnosti je vytvořit společnost, která je šťastná, protože je svobodná. Toho může být dosaženo uspokojením materiálních a duchovních potřeb člověka, a to osvobozením těchto potřeb od cizí nadvlády a kontroly.

Uspokojení těchto potřeb musí být dosaženo bez vykořisťování nebo zotročování jiných, jinak by to bylo v rozporu s cílem nové socialistické společnosti.

Člověk nové společnosti buď pracuje pro sebe, aby zabezpečil své materiální potřeby, nebo pracuje pro socialistický podnik, v jehož výrobě je partnerem, nebo vykonává veřejnou službu pro společnost, která zabezpečuje jeho materiální spotřeby.

Ekonomická činnost v nové socialistické společnosti je produktivní činností pro uspokojení materiálních potřeb. Není to neproduktivní činnost, nebo činnost usilující o zisk, aby se po uspokojení materiálních potřeb hromadily přebytky. To podle zásad nového socialismu není možné. Oprávněným cílem ekonomické činnosti jednotlivce je jen uspokojovat své potřeby, neboť bohatství světa má meze na každém stupni, jako je má bohatství každé jednotlivé společnosti. Proto nemá žádný jednotlivec právo vykonávat ekonomickou činnost, aby získal více z tohoto bohatství než je potřebné pro uspokojení jeho potřeb, protože přebytek patří jiným jednotlivcům. Má právo ušetřit ze svých potřeb a ze své vlastní produkce, ale nikoli z úsilí jiných ani na úkor jejich potřeb. Dovolíme-li, aby se ekonomická činnost rozšířila za hranice uspokojování potřeb, jedna osoba si přivlastní víc než je její potřeba tím, že zabrání jiné, aby dostala, co potřebuje. Nahromaděné přebytky, které přesahují potřeby jedince, jsou podílem jiné osoby na bohatství společnosti.

Dovolit soukromou výrobu za účelem hromadění přebytků, které přesahují uspokojení potřeb, je samo o sobě vykořisťování, neboť dovoluje využití jiných pro uspokojení Vašich vlastních potřeb nebo získání víc než jsou Vaše vlastní potřeby. To lze vykonat vykořisťováním osoby pro uspokojování potřeb jiných a vytvářením přebytků pro jiné na úkor potřeb takové osoby.

Kromě toho, že práce za mzdu je zotročením člověka, jak již bylo uvedeno, je to také práce bez zainteresovanosti, protože výrobce je námezdním dělníkem a nikoli partnerem.

Kdo pracuje pro sebe, věnuje se jistě své produktivní práci, protože jeho podnět k výrobě spočívá v jeho závislosti na soukromé práci k uspokojení vlastních materiálních potřeb. Kdo pracuje v socialistickém podniku, je partnerem v jeho výrobě, oddaným nepochybně své produktivní práci, protože pobídkou k výrobě je skutečnost, že se mu dostane uspokojení jeho potřeb prostřednictvím výroby. Ale ten, kdo pracuje za mzdu, nemá žádné podněty pro práci.
Práce za mzdu nevyřešila problém zvyšování a rozvoje výroby. Práce, ať ve formě služeb či výroby, se neustále zhoršuje, protože spočívá na bedrech námezdních dělníků.

PŘÍKLADY PRÁCE ZA MZDU PRO SPOLEČNOST, PRÁCE ZA MZDU PRO SOUKROMOU ČINNOST A PRÁCE BEZ MEZD

První příklad:
Dělník, který vyrobí 10 jablek pro společnost. Společnost mu dá jedno jablko za jeho výrobu. Jablko plně uspokojuje jeho potřeby.
Dělník, který vyrobí 10 jablek pro společnost. Společnost mu dá jedno jablko za jeho výrobu. Jablko nestačí k uspokojení jeho potřeb.

Druhý příklad:
Dělník, který vyrobí 10 jablek pro jinou osobu a dostane mzdu menší než cena jednoho jablka.

Třetí příklad: Dělník, který vyrobí 10 jablek pro sebe.

Z Á V Ě R

První a) nezvýší výrobu, protože ať by byl vzrůst jakýkoli, dostane pro sebe jen jedno jablko. To uspokojuje jeho potřeby. Proto všichni, kdo pracují pro takovou společnost, jsou automaticky psychicky apatičtí.
První b) nemá zájem na výrobě pro produkci samotnou, protože vyrábí pro společnost, aniž by dosáhl uspokojení svých potřeb. Musí však pokračovat v práci bez zájmu, protože je nucen podrobit se všeobecným podmínkám práce daným společností. Tak je tomu u všech členů této společnosti.

Druhý od začátku nepracuje, aby produkoval, ale aby získal mzdu. Protože mzda nestačí pro uspokojení jeho potřeb, bude buď hledat jiného pána, kterému by prodal práci za lepší cenu, nebo bude muset pokračovat ve stejné práci, jen aby přežil.

Třetí je jediný, kdo vyrábí bez apatie a donucení. V socialistické společnosti není možnost osobní produkce přesahující uspokojení potřeb jednotlivce, uspokojování potřeb na úkor ostatních nebo jejich prostřednictvím není dovoleno. Protože socialistické podniky pracují pro uspokojení potřeb společnosti, třetí příklad vysvětluje zdravý základ hospodářské výroby. Avšak ve všech případech, i v těch špatných, výroba pokračuje pro přežití. Nejlepším důkazem je, že v kapitalistických společnostech se produkce hromadí a rozšiřuje v rukou malého počtu vlastníků, kteří nepracují, ale vykořisťují úsilí dělníků, kteří jsou nuceni pracovat, aby se uživili. Avšak ZELENA KNIHA nejen řeší problém materiální výroby, ale také stanoví celkové řešení problémů lidské společnosti tak, aby se jednotlivec materiálně a duchovně osvobodil... konečné osvobození pro dosažení svého štěstí.

J I N É P Ř Í K L A D Y :

Předpokládáme-li, že bohatství společnosti činí deset jednotek a její obyvatelstvo deset osob, podíl každého na bohatství společnosti je 10/10 — jen jedna jednotka na osobu. Ale jestliže někteří členové společnosti vlastní více než jednu jednotku, pak jiní členové téže společnosti nevlastní nic. Důvodem je, že jejich podílu jednotek bohatství se zmocnili jiní. Tak ve společnosti, kde vládne vykořisťování, jsou chudí a bohatí.

Předpokládejme, že pět členů této společnosti vlastní každý po dvou jednotkách. V tomto případě dalších pět nevlastní nic, tj. 50 % je zbaveno práva na vlastní bohatství, protože jednotka, kterou vlastní navíc každý z prvých pěti, je podílem každého z druhých pěti.

Jestliže jedinec oné společnosti potřebuje jen jednu jednotku bohatství k uspokojení svých potřeb, pak jedinec, který vlastní více než jednu jednotku, se ve skutečnosti zmocňuje práva jiných členů společnosti. Jelikož tento podíl přesahuje to, co je požadováno pro uspokojení jeho potřeb odhadovaných na jednu jednotku bohatství, pak se ho zmocnil, aby ho nahromadil. Takové hromadění je dosaženo jedině na úkor podílů jiných na tomto bohatství. Proto existují ti, kdo hromadí a nevydávají - to je ti, kdo mají přebytky přesahující uspokojení jejich potřeb, — a ti, kdo prosí a jsou olupováni — to jsou ti, kdo žádají svá práva na bohatství společnosti a nenacházejí nic, co by spotřebovali. Je to akt loupeže a krádeže, ale loupeže otevřené a zákonné, podle nespravedlivých a vykořisťovatelských pravidel, jimiž se řídí ona společnost.

Všechno to, co přesahuje uspokojení potřeb, by mělo zůstat majetkem všech členů společnosti. Ale jen jednotlivci mají právo ušetřit kolik chtějí ze svých vlastních potřeb, protože hromadění toho, co přesáhuje jejich potřeby, znamená zasahování do veřejného blahobytu.

Obratní a pilní nemají právo na podíl jiných jako výsledek své obratnosti a píle. Ale mohou využít těchto výhod. Také jestliže je některá osoba tělesně postižená nebo duševně chorá, neznamená to, že nemá stejný podíl jako zdraví na bohatství společnosti.

Bohatství společnosti je jako společenství nebo zásobárna, která denně poskytuje řadě lidí určité množství dodávek ve stanoveném rozsahu, který postačuje pro uspokojení potřeb těchto lidí po dobu daného dne. Každá osoba má právo ušetřit z tohoto množství kolik chce, tj. může spotřebovat nebo ušetřit ze svého podílu, co chce. V tom může využít vlastní schopnosti a talent. Ale ten, kdo využívá svůj talent k tomu, aby získal pro sebe určité množství z veřejné zásobárny navíc, je nepochybně zloděj. Proto ten, kdo používá svou obratnost k tomu, aby získal bohatství, které přesahuje uspokojení jeho potřeb, ve skutečnosti zasahuje do veřejného práva, totiž do bohatství společnosti, která je jako zásobárna uvedená v tomto příkladu.

V nové socialistické společnosti, jsou j rozdíly v individuálním bohatství přípustné jen pro ty, kdo konají nějakou veřejnou|službu. Společnost jim přiděluje určitý podíl bohatství odpovídající této službě.

Podíl jednotlivců se liší jen podle veřejné služby, kterou každý z nich vykonává. A tak skvělé historické experimenty vyústily v nový experiment — konečné dovršení boje člověka za dosažení svobody a štěstí uspokojením jeho potřeb, odmítnutím vykořisťování jiných, definitivním skoncováním s tyranií a vytvořením prostředků pro spravedlivé rozdělování bohatství společnosti, kdy pracujete pro sebe, abyste uspokojili své potřeby, místo abyste vykořisťoval ostatní, kteří by pracovali pro vás, abyste uspokojil své potřeby na jejich úkor; nebo abyste pracoval za účelem olupování potřeb ostatních. Je to teorie osvobození potřeb pro emancipaci člověka.

Nová socialistická společnost není ničím jiným než dialektickým důsledkem nespravedlivých vztahů panujících na tomto světě. Přinesla přirozené řešení, totiž soukromé vlastnictví pro uspokojování potřeb bez využívání druhých, a socialistické vlastnictví, v němž jsou výrobci partnery ve výrobě. Socialistické vlastnictví nahradilo soukromé vlastnictví založené na námezdních dělnících, kteří neměli právo na to, co vyprodukovali.

Když někdo vlastní dům, v němž bydlíte, vozidlo, které řídíte, nebo příjem, z něhož žijete, vlastní Vaši svobodu, nebo část Vašich svobod, které jsou nedělitelné. Aby člověk mohl být šťastný, musí být svobodný, a aby byl člověk svobodný, musí sám vlastnit co potřebuje.
Kdo vlastní věci, které potřebujete, kontroluje nebo vykořisťuje Vás. Může Vás zotročit bez ohledu na zákonodárství, které to zakazuje.

Nutné a osobní základní materiální potřeby člověka začínají ošacením, potravou, dopravou a bydlením. Ty musí být jeho soukromým a posvátným vlastnictvím. Nemají být najímány odkudkoli. Jejich získání nájmem umožňuje skutečným vlastníkům, aby zasahovali do Vašeho soukromého života, měli kontrolu nad Vašimi základními potřebami a tak ovládali Vaši svobodu a zbavili Vás štěstí. Vlastník oděvů, které si člověk pronajal, může zasahovat tím, že mu je odebere třeba i na ulici a nechá ho nahého. Vlastník vozidla může zasahovat tím, že ponechá člověka uprostřed silnice. Podobně může zasáhnout vlastník domu a ponechat člověka bez přístřeší.

Je směšné řešit základní potřeby člověka zákonnými administrativními nebo jinými opatřeními. Na nich je založena společnost podle přirozených zásad.

Cílem socialistické společnosti je štěstí člověka, které může být uskutečněno jen pomocí materiální a duchovní svobody. Dosažení takové svobody závisí na rozsahu vlastnictví věcí potřebných člověku; tj. věci které potřebujete, nesmí vlastnit ani někdo jiný ani nesmí být odebrány kteroukoli částí společnosti. Jinak budete žít ve stavu úzkosti, která Vás připraví o štěstí a učiní Vás nesvobodným, protože žijete v obavách z vnějšího zasahování do Vašich základních potřeb.

Přetvoření současných společností, ze společností námezdních dělníků, ve společnosti partnerů, je nevyhnutelné jako dialektický výsledek protikladných ekonomických tezí, působících v dnešním světě a nevyhnutelným dialektickým výsledkem nespravedlnosti vztahů, založených na mzdovém systému, které nebyly vyřešeny.

Hrozivá moc odborů v kapitalistickém světě je schopná přetvořit kapitalistické společnosti námezdních dělníků ve společnosti partnerů.

Je pravděpodobné, že vypuknutí revoluce za dosažení socialismu začne tím, že se výrobci zmocní svého podílu toho, co vyrábějí. Cíl dělnických stávek se přesune z požadavků zvýšení mezd na požadavek podílů na výrobě. K tomu všemu dříve nebo později dojde pod vedením „ZELENÉ KNIHY."

Ale konečným krokem je dosažení takové socialistické společnosti, kdy zmizí zisk a peníze. Stane se to přeměnou společnosti v plně výrobní společnost a dosažením takového stupně produkce, kdy budou uspokojeny materiální potřeby členů společnosti. V konečném stadiu zisk automaticky zmizí a nebude třeba peněz. Uznání zisku je uznáním vykořisťování. Pouhé uznání zisku neznamená jeho omezení. Opatření, podniknutá k jeho omezení různými prostředky, jsou pouhými pokusy o reformu, které nejsou tak radikální, aby zastavily vykořisťování člověka člověkem.

Konečným řešením je odstranění zisku. Ale protože zisk je hnací silou hospodářské činnosti, jeho odstranění není otázkou rozhodnutí. Musí být výsledkem vývoje socialistické výroby, jehož bude dosaženo, jestliže bude uskutečněno uspokojení materiálních potřeb společnosti a jednotlivců. Úsilí o zvýšení zisku nakonec povede k jeho zmizení.

DOMÁCÍ SLUŽEBNICTVO

Domácí služebnictvo, placené nebo neplacené, je druhem otroků. Jsou to vskutku otroci moderního věku. Ale protože nová socialistická společnost je založena na partnerství ve výrobě a nikoli na mzdách, přirozené socialistické zásady se na ně nevztahují, protože poskytují služby jiné, než výrobní. Služby nepřinášejí materiální produkci rozdělitelnou na podíly podle přirozených socialistických zásad. Domácí služebnictvo proto nemá jinou alternativu než pracovat za mzdu nebo bez mezd za špatných podmínek. Jsou-li námezdní dělníci druhem otroků a jejich otroctví je založeno na práci za mzdu, pak domácí služebnictvo je v nižším postavení než námezdní dělníci v hospodářských zařízeních a podnicích. Mají tedy ještě větší nárok na osvobození z otroctví společnosti námezdních dělníků, tj. otrokářské společnosti. Domácí služebnictvo představuje sociální

jev, který stojí hned vedle otroků. Třetí světová teorie je hlasatelem oznamujícím masám konečnou spásu od všech pout nespravedlnosti, despotismu, vykořisťování, hospodářské a politické hegemonie. Jejím cílem je nastolení společnosti všeho lidu, kde všichni lidé jsou svobodní a rovní vykonáváním moci, bohatství a zbraněmi, aby svoboda mohla dosáhnout konečného a úplného vítězství.

ZELENÁ KNIHA proto stanoví cestu spásy pro masy námezdních dělníků a domácího služebnictva, aby bylo dosaženo svobody člověka. Je tedy nevyhnutelné bojovat za osvobození domácího služebnictva z jeho otrockého postavení a přeměnit ho v partnery mimo domácnosti na místech, kde je materiální výroba, rozdělitelná na podíly podle složek. V domácnosti si musí sloužit její příslušníci, členové rodiny. Nezbytné domácí služby by neměly být řešeny pomocí služebnictva, sloužícího za mzdu nebo bez ní, ale pomocí zaměstnanců, kteří mohou být povýšeni při výkonu činnosti v domácnostech. Mají sociální a materiální záruky jako každý zaměstnanec ve státní službě. ZELENÁ KNIHA, ČÁST II, se soustřeďuje na nalézání rozhodného řešení světových ekonomických problémů. Po mnoho let jsme rozervýváni protikladnými druhy teorií, ať už liberalismem, komunismem, nebo kapitalismem.

Plukovník Muammar Al-Kaddáfí, Vůdce Velké Revoluce 1. září, který věnoval svoji pozornost v části I. ZELENÉ KNIHY čistě politickým problémům, nyní podává své závěry o způsobu, kterým mohou být řešeny světové ekonomické problémy.

Autor hlásá osvobození služebnictva v sociální revoluci proti potřebám, které z nich učinily nevolníky 20. století.

Zdůrazňuje nutnost partnerství všech pracujících ve výrobě, osvobozující je úplně od vykořisťování.

Tato kniha není určena jen intelektuálům a ekonomům. Její vážná analýza složitého předmětu zasluhuje, aby byla čtena ve všech částech světa, kde žijí lidé v ekonomickém zmatku, často v hrozné chudobě.

Muammar Al-Kaddáfí: Zelená kniha

Část třetí
Sociální základna třetí světové teorie

SOCIÁLNÍ ZÁKLADNA TŘETÍ SVĚTOVÉ TEORIE

Sociální, případně národní faktor, je hnací silou dějin lidstva. Sociální pouto, které spojuje navzájem každou společenskou skupinu, od rodiny přes kmen k národu, je základem pohybu dějin.

Hrdinové v dějinách jsou lidé, kteří se pro něco obětovali. Jiná definice neexistuje. Pro co se však obětovali? Obětovali se pro druhé. Avšak pro které druhé? Pro ty, kteří k nim měli vztah. Vztah mezi jedincem a skupinou je sociálním vztahem, to znamená vztahem mezi členy jednoho národa. A národy se zakládají na nacionalismu. Tyto záležitosti jsou proto národními záležitostmi, a národní vztah je vztahem sociálním. Sociální vztah se odvozuje od společnosti, čili od vztahu mezi členy společnosti, právě tak jako nacionalismus se odvozuje od národa, čili od vztahu mezi členy národa. Sociální vztah je podle toho národním vztahem a národní vztah je opět vztahem sociálním. Neboť skupina je národ a národ je skupina, i když se liší počtem, nebereme-li v úvahu rozšířenou definici skupiny, kterou se rozumí dočasná skupina bez ohledu na národní vztahy svých členů. Skupinou je zde míněna stálá skupina, v důsledku národních vztahů.

Kromě toho jsou dějinná hnutí hnutím masovým, čili hnutím skupin za jejich vlastní zájmy, za jejich nezávislost na jiných skupinách. Každá skupina má svou vlastní sociální strukturu, která ji sjednocuje. Hnutí skupin jsou vždy hnutím za nezávislost, neboť porobené nebo utiskované skupiny jedině tak mohou dosáhnout seberealizace. K boji o moc dochází uvnitř skupiny samotné, i na úrovni rodiny, jak je vysvětleno v prvé části ZELENÉ KNIHY, pojednávající o politické základně třetí světové teorie. Skupinové hnutí je hnutím národa za jeho vlastní zájmy. Každá skupina má na základě své jednotné národní struktury společné sociální potřeby, které musí být kolektivně uspokojeny. Tyto potřeby nejsou v žádném případě individuální. Jsou to kolektivní potřeby, práva, požadavky nebo cíl nebo cíle národa, který je spojen vlastním nacionalismem. A to je důvod, proč se tato hnutí nazývají hnutími národními. Současná národní osvobozenecká hnutí jsou sama o sobě sociálním hnutím. Neskončí dříve, dokud každá skupina nebude osvobozena od nadvlády jiné skupiny, což znamená, že svět nyní prochází jedním z pravidelných období dějinných hnutí, totiž národním zápasem za vítězství nacionalismu.

U lidstva je to skutečnost dějinná, tak jako sociální. To znamená, že národní zápas — sociální zápas je základem historického pohybu, protože je silnější než všechny ostatní faktory, neboť je prvotní příčinou, základem a podstatou lidské skupiny, podstatou národa. Je to podstata samotného života. Ostatní živočichové, nemluvě o člověku, žijí ve skupinách. Skutečně, skupina je základem přežití všech druhů v živočišné říši. A nacionalismus je zase základem přežití všech národů.

Národy, jejichž nacionalismus je rozrušen, jsou předurčeny k zániku. Menšiny, které jsou jedním z hlavních politických problémů na světě, vznikly ze sociálních příčin. Jsou to národy, jejichž nacionalismus byl poničen a jejichž svazky byly zpřetrhány. Sociální faktor je proto faktorem žití... faktor přežití. Je to národu povahově vrozená podnětná síla k přežití.

Nacionalismus ve světě člověka a skupinový instinkt v živočišné říši jsou jako gravitace ve světě nerostů a nebeských těles. Kdyby Slunce ztratilo svou přitažlivou sílu, plyny by se rozprchly a jednotný celek Slunce by nemohl dále existovat. Proto jednota je základem jeho přežití. Faktor jednoty v každé skupině je sociálním faktorem, čili nacionalismem. Proto skupina bojuje za vlastní národní jednotu, protože právě v tom spočívá její možnost přežití.

Národní faktor, sociální svazek, automaticky pobízí národ k přežití, tedy podobně jako přitažlivá síla předmětu nedovolí, aby se hmota odpoutala od jádra. Rozpínání a rozptýlení atomů atomové bomby je výsledkem výbuchu jádra, které je středem přitažlivé síly pro okolní atomy. Jestliže faktor jednoty v těchto částicích je rozbit na kousky a přitažlivá síla zmizí, každý atom se rozptýlí. To je podstatou věcí. To je neměnný zákon přírody. Přehlížet, nebo odporovat mu, znamená škodit životu. Tak například škodí životu člověka, začíná-li přehlížet nacionalismus, sociální faktor skupiny, přitažlivost skupiny... tajemství jejího přežití. Se sociálním faktorem nemůže soupeřit nic, co

by ovlivnilo jednotu skupiny, kromě faktoru náboženského, který může rozdělit národní skupinu nebo sjednotit skupiny různých národností. Sociální faktor však nakonec získá převahu. Tak tomu bylo po celé věky. V historii měl každý národ jedno náboženství. Bylo to harmonické. Avšak ve skutečnosti se ukázaly rozdíly, které se staly pravou příčinou konfliktů a nestálosti v životě lidstva po celé věky.

Je správné, aby každý národ měl náboženství. Opak toho je abnormalitou. Taková abnormalita vytváří nezdravou situaci, která se stává pravou příčinou sporů v národní skupině. Není jiného řešení, než řídit se přirozeným pravidlem, aby každý národ měl jedno náboženství. Pak je sociální faktor slučitelný s faktorem náboženským, dosáhne se harmonie a život skupin se stabilizuje, sílí a zdravě se vyvíjí.

Manželství je proces, který má záporné a kladné vlivy na sociální faktor, ačkoli jak muž tak žena si mohou svobodně vybrat partnera, mají možnost ho přijmout nebo odmítnout, což je přirozeným pravidlem svobody. Manželství uvnitř skupiny — ve své pravé podstatě — posiluje její jednotu a způsobuje společný vývoj v souladu se sociálním faktorem.

RODINA

Pro člověka jedince má rodina větší právní význam než stát. Lidstvo uznává člověka jedince a člověk jedinec uznává rodinu, která je jeho kolébkou, jeho původem a jeho sociální ochranou. Lidstvo je ve skutečnosti jedinec a rodina, nikoliv stát. Lidstvo nezná co se nazývá státem. Stát je umělým ekonomickým a politickým systémem, někdy i vojenským systémem, se kterým lidstvo nemá žádný vztah a nemůže s ním nic udělat. Rodina je právě jako samostatná rostlina, která je základem přirozeného rostlinstva. Když však upravujeme přírodní prostředí hospodářskými usedlostmi a zahradami, je to umělý postup, který nemá co dělat se skutečnou podstatou rostliny, a tím se podobá celému rodu. Skutečností je, že politické, hospodářské, vojenské faktory organizovaly skupiny rodin do státu, který nemá nic společného s lidstvem. Podobně jakákoli situace, stav nebo opatření, mající za následek rozklad, úpadek, nebo zánik rodiny, jsou nehumánní a nepřirozené. Je to jakákoli akce, stav nebo opatření, které způsobí zkázu rostliny, ulomení jejích větví, vadnutí jejích květů a listů.

Společnosti, ve kterých je ohrožena existence a jednota rodiny, za jakýchkoli okolností, se podobají polím, jejichž rostliny jsou v nebezpečí, že budou zničeny nebo ohroženy suchem či požárem, nebo že uvadnou. Kvetoucí zahrada nebo pole je taková, jejíž rostliny přirozeně rostou, kvetou, jsou opylovány a pochopitelně se také zakořeňují. A stejná pravda platí pro lidskou společnost.

Kvetoucí společnost je taková, ve které jedinec se vyvíjí přirozeně v rámci rodiny, a samotná rodina vzkvétá ve společnosti. Jedinec je stabilní v lidské rodině jako listy na větvi nebo větve na stromu. Pokud jsou odděleny, nemají žádný smysl, ani materiální životaschopnost. A stejně tak je tomu u jedince, jestliže je oddělen od rodiny, tzn., že jedinec bez rodiny nemá žádný smysl ani společenskou životaschopnost. Jestliže by lidská společnost dosáhla stupně, kdy by člověk existoval bez rodiny, pak by se stala společností tuláků podobných umělým květinám.

KMEN

Kmen je rodina, která se rozrostla plozením. Kmen je tedy velká rodina. Stejně národ je kmenem, který se rozrostl plozením. Národ je pak velkým kmenem. A tak svět je národem, který se množením rozvětvil na různé národy. Svět je potom velkým národem. Vztah, který spojuje rodinu, je totožný s tím, jaký spojuje kmen, národ a svět. Avšak oslabuje se vzrůstajícím počtem jedinců. Pojem člověka je pojmem národa, pojem národa je pojmem kmene a pojem kmene je pojem rodinného svazku. Avšak vřelost vztahů se zmenšuje tak, jak postupuje příbuznost od nižšího stupně k vyššímu. To je sociální skutečnost, popíraná jen těmi, kteří ji ignorují.

Společenské pouto, soudržnost, jednota, důvěrný styk a láska, jsou silnější v rodině než na úrovni kmene, silnější na úrovni kmene než na úrovni národa, a silnější na úrovni národa než na úrovni lidstva.

Výhody, výsady, hodnoty a ideály, které se zakládají na společenských poutech, existují tam, kde tato pouta jsou přirozená a nepochybně samozřejmá, čili jsou silnější na úrovni kmene než

na úrovni národa a silnější na úrovni lidstva. A tak tato sociální pouta spolu se svou užitečností, *výhodami a ideály se ztrácejí nebo mizí, kdekoliv se ztrácí rodina, kmen, národ nebo lidstvo.* **Má proto velký význam pro lidskou společnost, aby se udržela soudržnost rodiny, kmene, národa a lidstva ve prospěch výhod, výsad, hodnot a ideálů, které poskytuje solidarita, soudržnost, jednota, důvěra a láska rodiny, kmene, národa a lidského pokolení.**

V sociálním vztahu je rodinné společenství hodnotnější než společenství kmene, kmenové společenství je hodnotnější než společenství národa a společenství národa je hodnotnější než společenství lidstva, pokud jde o soudržnost, lásku, solidaritu a prospěch.

Předmostí kmene:

Protože kmen je velkou rodinou, poskytuje svým členům stejné hmotné užitky a sociální výhody, jako rodina svým členům. Neboť kmen je dalším stupněm rodiny. Je třeba zdůraznit, že jedinec může často jednat hanebně tak, jak by se neodvážil před svou rodinou. Protože však rodina je svým rozsahem menší, může uniknout z jejího dohledu na rozdíl od kmene jehož dohled pociťují všichni členové. Z tohoto důvodu kmen vytváří pro své členy model chování, který se mění na sociální výchovu, lepší a ušlechtilejší než jakákoli školní výchova. Kmen je sociální školou, ve které jsou jeho členové vychováváni od dětství, aby si vštěpovali vysoké ideály, které jsou pak převáděny do modelu chování pro život. Ty se automaticky zakořeňují v lidské bytosti během jejího vývoje, na rozdíl od výchovy podle učební osnovy, formálně určované a postupně ztrácené během vývoje jedince. Je tomu tak proto, že je formální a řídí se zkouškami a protože jedinec si je vědom skutečnosti, že je mu nařizována.

Kmen je přirozená sociální ochrana společenské jistoty. Pomocí společenských kmenových tradic poskytuje kmen svým členům kolektivní placení výkupného, kolektivní pokuty, kolektivní mstu a kolektivní obranu, tedy společenskou ochranu.

Krev je základním faktorem při utváření kmene, ale není faktorem jediným, protože vstup do kmenového svazkuje také jedním z faktorů při formování kmene. Postupem času mizí rozdíl mezi faktorem krve a faktorem připojení se ke kmeni a kmen zůstává jako společenská a fyzická jednotka. Je to však jednota krve a původu více než cokoli jiného.

NÁROD

Národ je národní politickou ochranou jednotlivce a je rozsáhlejší než politická ochrana, kterou poskytuje kmen svým členům. Kmenové zřízení poškozuje nacionalismus, protože věrnost kmenu oslabuje oddanost národu a formuje se na její úkor. Stejným způsobem oddanost rodině vzkvétá na úkor věrnosti kmenu a oslabuje ji. Národní fanatismus je pro národ do jisté míry nutný, ale zároveň je hrozbou lidského pokolení.

Národ je ve světovém společenství podobný rodině v kmenu. Čím více se rodiny jednoho kmene mezi sebou přou, a stávají se fanatickými, tím více je kmen ohrožen. Podobně, jestliže členové jedné rodiny se hádají a každý z nich usiluje jen o své osobní zájmy, je ohrožena rodina a jestliže kmeny národa se navzájem přou a usilují o své vlastní zájmy, pak je ohrožen národ. Národní fanatismus, použití národních sil proti slabým národům nebo národní pokrok, který je výsledkem ovládání jiných národů, jsou špatné a škodí lidstvu. Nicméně silný jedinec, který je respektován a je si vědom své osobní odpovědnosti, je důležitý a užitečný pro svou rodinu, právě tak jako dobrá rodina, která si je vědoma své důležitosti, je sociálně a hmotně užitečná kmenu. Stejně je užitečný celému světu pokrokový, produktivní a civilizovaný národ. Politické struktuře národa uškodí, klesne-li na nižší společenskou úroveň, totiž rodinu a kmen, a snaží se chovat podle jejich způsobů a přijímat jejich názory.

Národ je velkou rodinou, která prošla stadiem kmene i rozvětvených kmenů, které mají jeden původ; zahrnuje rovněž ty členy, kteří s ním spojili své osudy. Podobně rodina se rozrůstá v národ, jedině když prošla vývojovými stupni kmene a jeho rozvětvením, stejně jako stupněm příslušnosti, které je výsledkem různých druhů sociálního promíšení. K tomu společensky nevyhnutelně dochází po dlouhých údobích. Ačkoliv v průběhu času se tvoří národy, napomáhá tentýž průběh času také rozpadu starých národů. Společný původ a sdílený osud, připojení ke kmeni, jsou však dva historické základy každého národa, třebaže původ se klade na první a připojení se na druhé místo. Národ není určován jen původem, i když původ je jeho základem a počátkem. Národ je kromě toho formován

v průběhu dějin sdružováním lidí, které přiměje skupinu lidí žít v jedné oblasti země, tvořit společnou historii, vytvářet jedno dědictví a čelit stejnému osudu. Konečně národ, bez ohledu na krevní pouta, je smyslem sounáležitosti a společného osudu.

Ale proč je mapa světa svědkem toho, jak velké státy zmizí, aby byly nahrazeny jinými národy a naopak? Je to jen příčina politická, bez jakéhokoli vztahu k sociální základně třetí světové teorie? Nebo je to z příčiny sociální, která se týká této části Zelené knihy? Podívejme se: není sporu o tom, že rodina je strukturou sociální a ne politickou. Totéž se vztahuje na kmen, protože to je rodina, která se množila, plodila a stala se mnoha rodinami. Podobně národ je kmenem, který se početně rozrostl a jehož větve se rozmnožily a změnily v rody a kmeny.

Národ je také společenskou strukturou, jejímž poutem je nacionalismus; kmen je sociální strukturou, jejímž poutem je kmenové cítění a rodina je společenskou strukturou, jejímž poutem je rodinný svazek; národy světa jsou společenskou strukturou, jejímž poutem je lidství. Toto jsou samá zřejmá fakta. Pak existuje politická struktura států, tvořící politickou mapu světa. Ale proč se mapa světa mění v každém období? Důvod je v tom, že politická struktura může, ale nemusí být shodná se sociální strukturou. Když se shoduje s národní strukturou, trvá a nemění se. Jestliže se změní v důsledku cizího kolonialismu, nebo úpadku, objeví se znovu pod heslem národního boje, národní obrody, nebo národní jednoty. Když politická struktura zahrnuje více než jeden národ, její mapa bude rozrušena každým národem, který získá samostatnost pod heslem nacionalismu. Takto byla zničena známá císařství, protože zahrnovala množství národů. Když každý národ lpí fanaticky na svém nacionalismu a usiluje o nezávislost, politické impérium je rozbito a jeho složky se navrací ke svým společenským základům. Důkaz toho je ve světových dějinách zcela zřejmý, když probíráme všechny jejich epochy.

Ale proč byly tyto říše složeny z různých národů? Protože stát není jen sociální strukturou, jako rodina, kmen a národ, ale politickým útvarem, tvořeným několika faktory, z nichž nejjednodušším a nejpřednějším je nacionalismus. Národní stát je jedinou politickou formou, která se shoduje s přirozenou společenskou strukturou. Přetrvává, pokud se nestane cílem tyranie jiného, silnějšího nacionalismu nebo kdyby jeho politická struktura, jakožto státu, byla pod vlivem sociální struktury kmenů, rodů a rodin. Politická struktura se rozpadá, jestliže se podřizuje struktuře rodiny, kmenu nebo náboženské skupiny. Další faktory vzniku jiného než jednoduchého (národního) státu jsou náboženské, nebo hospodářské a vojenské.

Společné náboženství, potřeby hospodářské a též vojenské výboje, mohou vytvořit stát, zahrnující více národností. Tak se stává svět v jednom období svědkem státu nebo říše, kterou v dalším období vidí opět zanikat. Když převládne duch nacionalismu nad duchem náboženským a vzplane konflikt mezi různými národnostmi, které pojilo například jedno náboženství, každý národ se stává nezávislým a vrací se ke své sociální struktuře, a impérium potom zaniká. Úloha náboženství se objevuje znovu, když náboženský duch převládne nad duchem nacionalismu. Následkem toho se různé národnosti sjednocují pod praporem náboženství, dokud se neobjeví znovu úloha nacionalismu a tak dále.

Všechny státy, které se skládají z několika národností, z důvodů buď náboženských, hospodářských, vojenských nebo člověkem vytvořených ideologií — budou ničeny národním konfliktem, dokud každá národnost se nestane nezávislou, neboli sociální faktor bude nevyhnutelně vítězit nad faktorem politickým.

Proto navzdory politické nutnosti, která vede ke zřízení státu, základem života jedinců je rodina, pak kmen, pak národ, až celé lidstvo. Podstatným faktorem je faktor sociální, je to konstantní veličina, tj. nacionalismus. Důraz by měl být kladen na sociální realitu a péči o rodinu, aby vznikl úplný, vzdělaný člověk. Měla by být poskytnuta péče kmenu jako sociální ochraně a přirozené společenské škole, která vychovává člověka ve stupni následujícím po rodině. Pak přichází národ. Jedinec se učí sociálním hodnotám pouze od rodiny a kmene, které jsou přirozeným společenskými strukturami, které nikdo nestvořil. Péče o rodinu kvůli jedinci, péče o kmen kvůli rodině, jedinci a národu, tzn. nacionalismu. Sociální faktor, totiž národní faktor, je pravou a trvalou hnací silou dějin.

Přehlížet národní pouto skupin lidí a zřídit politický systém odporující sociální realitě, znamená zavádět dočasnou strukturu, která bude zničena hnutím sociálního faktoru těchto skupin, čili národním hnutím každého národa.

Všechny tyto skutečnosti jsou vlastní lidskému životu a nejsou představami či interpretací. Každý jedinec na světě by si jich měl být vědom a pracovat proto tak, aby jeho činnost měla nějakou cenu. Je nezbytné znát tyto neměnné skutečnosti, aby bylo možno se vyvarovat v životě lidských

skupin úchylek, nepořádku a škody, která jsou důsledkem nedostatku porozumění a úcty k těmto zásadám lidského života.

ŽENA

Je nepopiratelným faktem, že jak muž tak i žena jsou lidskými bytostmi. Z toho vyplývá jako samozřejmá skutečnost, že žena a muž jsou si rovni jako lidské bytosti. Diskriminace mezi mužem a ženou je křiklavým aktem útlaku bez jakéhokoli ospravedlněni. Neboť žena jí a pije, stejně jako muž jí a pije... Žena miluje a nenávidí, stejně jako muž miluje a nenávidí... Žena myslí, učí se a chápe, jako muž myslí, učí se a chápe... Žena, stejně jako muž, potřebuje příbytek, šatstvo a dopravní prostředky... Zena pociťuje hlad a žízeň, jako muž cítí hlad a žízeň... Žena žije a umírá, jako žije a umírá muž.

Ale proč je tedy muž a žena? Vskutku, lidská společnost se neskládá ani ze samotných mužů, ani ze samotných žen. Je přirozeně vytvořena z mužů a žen. Proč nebyli stvořeni jen muži? Proč nebyly stvořeny jen ženy? Koneckonců, jaký je rozdíl mezi mužem a ženou? Proč bylo nezbytné stvořit muže i ženu? Musí být přirozená nutnost pro existenci muže a ženy, a nikoli jenom muže nebo jenom ženy. Z toho vyplývá, že žádný z nich není přesně stejný jako druhý. Mezi mužem a ženou existuje přirozený rozdíl, to je dokázáno stvořením muže a ženy. To přirozeně znamená, že každý z nich má úlohu, rozdílnou podle jejich vzájemné odlišnosti. Proto je třeba, aby oba žili v rozdílných podmínkách, ve kterých by plnili své rozdílné úlohy. Abychom pochopili tuto úlohu, musíme porozumět rozdílům v povaze muže a ženy, totiž přirozeným rozdílům mezi nimi:

Žena je samice a muž je samec. Podle gynekologa žena menstruuje nebo churaví každý měsíc, kdežto muž, protože je samec, nemenstruuje ani nemá měsíční periodu spojenou s krvácením. Žena, která je samicí, je od přírody vystavena měsíčnímu krvácení. Když žena nemenstruuje, je těhotná. Když je těhotná, je oslabena těhotenstvím asi jeden rok, což znamená, že celá její přirozená aktivita je značně snížená, až do doby, kdy porodí. Když porodí nebo potratí, trpí šestinedělím, slabostí, provázející každý porod nebo potrat. Protože muž neotěhotní, není vystaven slabosti, kterou trpí žena jako samice. Potom žena kojí dítě, které porodila. Přirozené kojení trvá asi dva roky. Kojící žena je natolik nepostradatelná pro své dítě, že je její činnost skutečně snížena. Stává se přímo odpovědnou za dalšího člověka, kterému pomáhá vykonávat biologické funkce bez kterých by zemřel. Naopak muž dítě ani nepočne, ani nekojí. Potud lékař.

Všechny tyto vrozené vlastnosti vytvářejí rozdíly, vzhledem k nim žena a muž nemohou být stejní. Právě proto musí existovat samec a samice, tj. muž a žena; ale každý z nich má rozdílnou úlohu nebo funkci v životě. To znamená, že muž nemůže nahradit ženu v těchto úkonech. Je nutno uvážit, že tyto biologické funkce jsou těžkým břemenem, které přinášejí ženě velikou námahu a utrpení. Avšak bez těchto funkcí, které žena vykonává, by lidský život skončil. Z toho vyplývá, že to je přirozená funkce, která není ani dobrovolná, ani povinná. Je to zásadní funkce, jejíž jedinou alternativou je, že by se lidský život zastavil.

Pak je tu úmyslný zákrok proti těhotenství, který je opakem lidského života. Kromě toho existuje ještě částečný úmyslný zákrok proti těhotenství, právě tak, jako proti kojení. Všechno to jsou spojovací články proti přirozenému životu, které vrcholí zabitím, tj. že by se žena měla zabít, aby neotěhotněla, neporodila, nekojila, což všechno jsou umělé zákroky proti přirozenosti života, vyjádřeného těhotenstvím, kojením, mateřstvím a manželstvím, lišících se jen stupni.

Obejít se bez přirozené úlohy ženy v mateřství — tzn. nahradit matku jeslemi — je počátkem toho, kdy se obejdeme bez lidské společnosti a měníme ji v biologickou společnost s umělým způsobem života. Oddělit děti od matek a umístit je v jeslích, je proces, který je mění v něco velmi podobného kuřatům, neboť jesle se podobají drůbežím farmám, do kterých jsou kuřata po vylíhnutí natlačena. Pro lidskou povahu je přijatelné a její důstojnosti vyhovuje jenom přirozené mateřství v rodině, kde je dítě vychováno svou matkou a kde převládají skutečné zásady mateřství, otcovství a bratrství, a nikoliv zařízení, podobající se farmě pro chov kuřat. Drůbež, stejně jako ostatní členové živočišné říše, potřebuje mateřství jako přirozené stadium vývoje. Proto ji chovat na farmách, které se podobají jeslím, je proti jejich přirozenému vývinu. Dokonce jejich maso má blíže k masu syntetickému než přirozenému. Maso z drůbežářské farmy není chutné a nemůže dodávat živiny, protože kuřata nejsou přirozeně plozená, neboť nejsou pěstována pod ochranou přirozeného mateřství. Maso volně žijících ptáků je mnohem chutnější a výživnější, protože vyrůstají přirozeně a jsou přirozeně krmeni. ***Děti, které nemají ani rodinu ani domov, chrání společnost, a jenom pro***

takové děti by měla společnost zřídit jesle a podobná zařízení. Pro tyto děti je lepší, když o ně pečuje společnost než jednotlivci, kteří nejsou jejich rodiči.

Kdyby byla provedena zkouška, aby se zjistila přirozená příchylnost dítěte ke své matce nebo k jeslím, dítě by zvolilo svou matku a nikoliv jesle. Protože je přirozená příchylnost dítěte k matce, je matka přirozenou a správnou záštitou. Jestliže dáme dítě do jeslí, místo k jeho matce, pak je to donucení a útlak proti jeho přirozené příchylnosti.

Přirozeným vývojem pro všechny živé tvory je svobodný, zdravý růst. Nahradit matku jeslemi je donucovací akcí proti svobodnému, zdravému vývoji. Děti, které jsou voděny do jeslí, jsou tam přiváděny z donucení a nevědomosti. Jsou přiváděny do jeslí pouze z příčin materiálních a nikoli společenských. Jestliže by bylo odstraněno donucování a dětská naivita, jistě by děti jesle odmítly a přilnuly by ke své matce. Jediným vysvětlením pro takový nepřirozený a nelidský proces je, že žena má postavení nevhodné její podstatě, to znamená, že je přinucená zastávat povinnosti, které jsou nesociální a příčící se mateřství.

Žena, jejíž podstata jí přidělila přirozenou úlohu, rozdílnou od úlohy muže, musí mít postavení rozdílné od muže, tak, aby mohla plnit svou přirozenou úlohu.

Mateřství je povinností samice, nikoli samce. Proto je nepřirozené oddělit děti od jejich matek. Jakýkoliv pokus odebrat děti jejich matkám je donucením, útlakem a diktaturou. Matka, která se vzdá svého mateřství, popírá svou přirozenou úlohu v životě. Musí mít zaručena svá práva a vhodné podmínky, bez zvůle a násilí, které by ji nenutily vykonávat její přirozenou úlohu v nepřirozených podmínkách. To je situace, která odporuje sama sobě. Jestliže je žena přinucena vzdát se své přirozené úlohy, pokud jde o početí a mateřství, stává se obětí donucení a diktatury. Žena, která musí pracovat tak, že je neschopna vykonávat svou přirozenou funkci, a je přinucena pracovat z potřeby, není svobodná, a je k tomu donucena potřebou, neboť v potřebě spočívá svoboda.

K vhodným a dokonce podstatným podmínkám, které umožňují ženě vykonávat její přirozenou úlohu, lišící se od úlohy muže, jsou takové podmínky, které vyhovují churavé lidské bytosti, obtížené těhotenstvím, kdy nosí další lidskou bytost ve svém lůnu, což jí způsobuje fyzickou neschopnost. Je nespravedlivé přidělit ženě v takovém stupni mateřství fyzickou práci, která je neslučitelná s jejím tělesným stavem. Taková práce je trestem pro ženu za její zradu mateřství a lidstva. Je to daň, kterou platí za vstup do světa mužů, kteří nejsou pochopitelně stejného pohlaví jako ona.

Názor, včetně vlastního názoru ženy, že žena vykonává fyzickou práci dobrovolně, není vskutku pravdivý. Neboť vykonává fyzickou práci jen proto, že surová materialistická společnost ji tam zařadila donucovacími okolnostmi, aniž by si toho byla sama přímo vědoma. Nemá jinou možnost, než se podrobit podmínkám této společnosti, ačkoliv si myslí, že jedná svobodně. Zásada, která tvrdí, že „není žádný rozdíl mezi mužem a ženou", ji zbavuje svobody.

Fráze „žádný" je hrozným podvodem na ženě. Tato myšlenka chce zničit přiměřené a nutné podmínky, které žena potřebuje a které by žena měla mít na rozdíl od muže v souladu se svou podstatou, na které je založena její přirozená úloha v životě.

Vyžadovat rovnost mezi mužem a ženou v nošení těžkých břemen, když je žena těhotná, je nespravedlivé a kruté. Žádat rovnost mezi nimi v postění a strádání, když žena kojí, je nespravedlivé a kruté. Žádat rovnost mezi nimi v jakékoliv nečisté práci, která ničí její krásu a snižuje její ženskost, je nespravedlivé a kruté. Výchova, která ji vede k práci, nevhodné její přirozenosti, je rovněž nesprávná a krutá.

Není žádného rozdílu mezi mužem a ženou ve všem, co se týká lidskosti. Nikdo z nich se nemůže vdávat nebo ženit proti jeho nebo její vůli nebo se rozvést bez spravedlivého soudu nebo bez vzájemné dohody. Ani žena ani muž se nemohou znovu vdát nebo oženit bez předchozího souhlasu při rozvodu. Žena je majitelkou domu, protože to je jedna z vhodných a nezbytných podmínek pro ženu, která nosí plod, snáší obtíže těhotenství, rodí a pečuje o děti. Samici patří mateřské útočiště, kterým je dům. Dokonce i v živočišné říši, která se liší mnoha způsoby od světa člověka a kde mateřství je také povinností, řídící se přírodou, je násilím zbavit mládě matky nebo zbavit samičku jejího útočiště.

Zena je pouze samice. To znamená, že má biologickou podstatu rozdílnou od muže samce. Biologická podstata samice je odlišná od samce a upravila charakteristiku ženy rozdílně od charakteristiky muže, tvarem a podstatou. Ženská anatomie se liší od mužské, tak jako samice v říši živočišné se liší od samců. To je přirozená a nevyvratitelná skutečnost. V živočišné a rostlinné říši byl samec přirozeně stvořen silný a houževnatý, kdežto samice krásná a jemná. To jsou přirozené a

věčné charakteristiky, vrozené živým tvorům, ať je nazýváme lidskými bytostmi živočichy nebo rostlinami.

Z hlediska různé podstaty a ve shodě se zákony přírody hraje samec úlohu silného a houževnatého tvora bez donucování a samozřejmě, protože byl takto stvořen. Samice hraje úlohu krásného a jemného tvora nikoli z důvodu, že by tak chtěla, ale že tak byla stvořena. Toto pravidlo přírody je spravedlivé, jednak proto, že to je přirozené, jednak proto, že je to základní pravidlo svobody. Neboť všichni živí tvorové byli stvořeni svobodní a jakékoliv zasahování do této svobody je násilím. Nerespektovat tyto přírodní úlohy a podceňovat tyto úkoly znamená totéž, jako podceňovat a ničit hodnoty samotného života. Příroda byla takto upravena harmonicky z nezbytností života, mezi vznikem a zánikem. Živý tvor je stvořen živým, existuje a žije až do své smrti. Trvání mezi začátkem a koncem je založeno na přírodním zákoně, v němž není volby nebo donucení. Je to přirozený zákon. Je to přirozená svoboda.

V živočišné, rostlinné a lidské říši, musí být samec a samice, aby vznikl život od svého začátku až do svého konce. Musí nejen existovat, ale musí vykonávat s naprostou schopností svou přirozenou úlohu, pro kterou byli stvořeni. Jestliže neplní svou úlohu účinně, pak musí být nějaká závada ve způsobu života, způsobená určitými okolnostmi. To je případ dnešních společností téměř na celém světě, jako následek zmatení úloh muže a ženy, jako výsledek snahy přeměnit ženu v muže. V souladu se svou podstatou a účelem musí plnit svou úlohu. Opak by byl pohybem zpět, zaměřením proti přírodě, zhoubným pro svobodu, a proti životu i přežití. Muži a ženy musí svou úlohu, pro kterou jsou stvořeni, plnit, nikoliv se jí vzdát. Zanedbávání této úlohy nebo i jen její části, bývá jen důsledkem mimořádné situace, tedy nezdravého stavu. Žena, která odmítá těhotenství, sňatek, úpravu svého vzhledu a ženskost ze zdravotních důvodů, vzdává se své přirozené úlohy v životě vlivem těchto zdravím vynucených podmínek. Žena, která odmítá sňatek, těhotenství nebo mateřství, atd. kvůli práci, ztrácí svou přirozenou úlohu rovněž vlivem donucovacích podmínek. Žena, která odmítá sňatek, těhotenství nebo mateřství atd. bez jakékoliv konkrétní příčiny, ztrácí svou přirozenou úlohu vlivem donucovací podmínky, která je morální úchylkou z normy. Také odmítání přirozené úlohy samice nebo samce se může stát v životě jen za nepřirozených podmínek, protichůdných přírodě a svobodě a ohrožujících přežití. Proto musí nastat světová revoluce, která učiní konec všem hmotným podmínkám, které ženě brání ve výkonu její přirozené úlohy v životě a které ji nutí k vykonávání mužských povinností, aby s ním dosáhla rovnoprávnosti. Taková revoluce se nevyhnutelně dostaví, hlavně v průmyslových společnostech, jako odezva na pud sebezáchovy, a to i bez podněcovače revoluce, jakým je na příklad ZELENÁ KNIHA.

V současné době se všechny společnosti dívají na ženu jen jako na druh zboží. Východ ji považuje za spotřební předmět, který lze koupit a prodat, kdežto západ neuznává zase její ženskost.

Jestliže nutíme ženu, aby vykonávala mužskou práci, je to nespravedlivý útok proti ženskosti, kterou je žena od přírody vybavena pro hlavní smysl života. Protože mužská práce zastírá krásné ženské rysy, které jsou stvořeny pro ženskou úlohu. Jsou jako květy, které jsou stvořeny, aby vábily k přitahování pylu a vydávání semen. Kdybychom květy odstranili, skončila by úloha rostlin v životě. Je to přirozená okrasa u motýlů a ptáků, právě tak jako u ostatních samiček živočichů, stvořených pro přirozený životní cíl. Jestliže žena provádí mužskou práci, mění se v muže, opouští svou úlohu a pozbývá krásy. Žena má svá plná práva, aniž by byla nucena se změnit v muže a vzdát se své ženskosti.

Fyzická struktura, přirozeně odlišná u muže a ženy, vede k rozdílné činnosti jejich různých orgánů, které způsobují přirozené rozdíly psychiky, nálady, nervových stavů a fyzického vzezření. Žena je něžnější. Žena je pohledná. Žena se snadno rozpláče. Žena se snadno poleká. Vcelku je žena jemná a muž je hrubý v důsledku své vrozené podstaty.

Nedbat přirozených rozdílů mezi mužem a ženou a zaměňovat jejich úlohy, je naprosto nekulturní trend, nepřátelský k zákonům přírody, ničící lidský život a je to i pravá příčina ubohosti lidského společenského života.

Moderní průmyslové společnosti, které ženu přizpůsobily stejné fyzické práci, jako zastává muž, na úkor její ženskosti a její přirozené úlohy v pojmech krásy mateřství a mírumilovnosti — takové společnosti jsou nekulturní. Jsou to materialistické, necivilizované společnosti. Napodobovat je, je stejně hloupé jako nebezpečné pro civilizaci a lidstvo.

Otázkou tedy není, zda žena pracuje či nepracuje. To je totiž jen směšný materialistický přístup. Práci by měla zajistit společnost všem jejím členům — mužům a ženám — kteří jsou

schopni a potřebují pracovat, ale tak, aby každý jedinec pracoval *v* oblasti, která je pro něj vhodná a neměl by být nucen vykonávat práci nepřiměřenou.

Když se děti ocitnou ve stejných pracovních podmínkách jako dospělí, je to nespravedlivé a diktátorské. Stejně nespravedlivé a diktátorské je pro ženu, když se octne v pracovních podmínkách muže.

Svoboda je, když každý člověk získá takové znalosti, které by ho kvalifikovaly pro práci pro něj vhodnou. Diktatura znamená, že se člověk učí tomu, co pro něj není vhodné, a co ho vede k práci pro něj se nehodící. Práce, která je vhodná pro muže, není vždy vhodná pro ženu a vědomost, která se hodí pro dítě, není vhodná pro dospělého.

Není žádného rozdílu v lidských právech mezi mužem a ženou, dítětem a dospělým. Neexistuje však žádná absolutní rovnost mezi nimi v tom, jaké povinnosti mají vykonávat.

MENŠINY

Co je to menšina? Jaká jsou její pro a proti? Jak může být problém menšin řešen ve shodě s řešením různých lidských problémů ve světle třetí světové teorie?

Existují pouze dva typy menšin, třetí neexistuje. Jedna z nich patří národu a jeho sociálnímu rámci, kdežto druhá nemá žádný národ a nemá svůj vlastní sociální rámec než sebe sama. Tato menšina vytváří jednu z dějinných akumulací, ze které se nakonec vytváří národ vlivem pocitu sounáležitosti a společného určení.

Nyní je jasné, že taková menšina má svá vlastní sociální práva. Jakékoliv vměšování do těchto práv jakoukoli většinou je aktem nespravedlnosti. Její sociální charakteristika je osobitá a nemůže být ani dána ani vzata. Její politické a hospodářské problémy mohou být řešeny jenom v rámci všelidové společnosti, do jejíchž rukou musí být dány moc, bohatství a zbraně. Jestliže se díváme na menšinu jako na politickou a hospodářskou menšinu, pak je to diktatura a nespravedlnost.

ČERNÍ

I černí budou pány ve světě

Nejposlednějším údobím otroctví je zotročení černé rasy bílou rasou. Toto období zůstane v mysli černého člověka dokud neucítí, že byl rehabilitován. Tato tragická historická událost mající za následek pocit hořkosti a hledání zadostiučinění, vycházejícího z rehabilitace celé rasy, tvoří psychologický motiv k hnutí černé rasy po pomstě a nadvládě, což jistě nelze ignorovat. Připočtěme k tomu ještě nevyhnutelnost sociálních historických epoch. Například žlutá rasa ovládala svět, když táhla z Asie proti ostatním kontinentům. Pak přišla úloha bílé rasy, když vedla v širokém rozsahu kolonialistické hnutí, zasahující všechny světadíly. Nyní je na řadě černá rasa, aby též vládla.

Černá rasa je nyní ve velmi zaostalé sociální situaci. Taková zaostalost však napomáhá získání početní převahy černých, protože jejich nízká životní úroveň je uchránila před poznáním způsobu kontroly porodů a plánování rodiny. Rovněž jejich zaostalé společenské tradice jsou důvodem, proč tu není omezováno manželství, což vede k jejich neomezenému rozmnožování, zatímco populace ostatních ras se snižuje vlivem kontroly porodů, omezování počtu manželství a pokračující zaměstnaností. Na rozdíl od černých, kteří jsou ve svém stále horkém podnebí leniví.

VZDĚLÁNÍ

Vzdělání nebo učení neznamená nutně metodizovanou učební osnovu s klasifikovanými předměty v tištěných učebnicích, které se mládež musí učit ve stanovených hodinách ve školních lavicích. Tento typ vzdělání, vládnoucí nyní na celém světě, je proti lidské svobodě. Povinné vzdělání, kterým se světové státy chlubí, že je mohou vnutit mládeži, je jednou z metod potlačujících svobodu. Je to povinné nedbání talentu člověka, stejně jako člověku násilím nařízená volba. Je to čin diktatury, ničící svobodu, neboť zbavuje člověka svobodné volby, tvorby a důvtipu. Nutit lidskou bytost učit se podle učebních osnov je diktátorským činem. Vnucovat určité předměty lidem je diktátorským činem.

Povinné a soustavné vzdělávání je ve skutečnosti povinné ohlupování mas. Všechny země, které organizují vzdělávací kursy s úřední učební osnovou a nutí žáky se podle toho učit, donucují své občany násilím. Všechny metody vyučování převládající dnes na světě, by měly být odstraněny světovou kulturní revolucí, která by osvobodila myšlení člověka od fanatizmu i od procesu záměrného uzpůsobování vkusu člověka, jeho schopnosti tvoření pojmů a jeho duševního založení.

To neznamená, že by měly být školy zavřeny, a že by se občané měli odvrátit od vzdělání, jak by se zdálo povrchnímu čtenáři na první pohled. Naopak to znamená, že společnost by měla zajistit všechny druhy vzdělání, dávajíc lidem možnost svobodné volby jakéhokoli předmětu, kterému se chtějí učit. To vyžaduje dostatečný počet škol pro všechny druhy vzdělání. Nepostačující školy omezují lidem svobodu volby a nutí je učit se předměty, které jsou předkládány, neboť je zbavují přirozeného práva volby z nedostatku nabídky jiných předmětů. Společnosti, které zakazují a monopolizují znalosti, jsou reakčními společnostmi, fanatické vlastní ignorancí a nepřátelskými vůči svobodě. Tak společnosti, které zakazují vyučování náboženství, jak se to nyní stává, jsou společnostmi reakčními, fanatické ignorancí a nepřátelskými vůči svobodě. Společnosti, které monopolizují náboženskou výchovu, jsou reakčními společnostmi, fanatické ignorancí a nepřátelskými vůči svobodě. Stejně reakční a fanatické ignorancí a nepřátelské vůči svobodě jsou společnosti, které překrucují náboženství, civilizaci a chování jiných při vyučování těchto předmětů. Společnosti, které považují materialistické vědomosti za „tabu", jsou společnostmi reakčními, fanatické ignorancí a nepřátelskými vůči svobodě. Vědění je přirozeným právem každého člověka nikdo ho nesmí tohoto práva pod jakoukoli záminkou zbavovat, s výjimkou případů, kdy osoba sama provede něco, co ho takového práva zbavuje.

Nevědomost skončí tehdy, když se bude všechno podávat takové, jaké to ve skutečnosti je, a když znalosti budou přístupné každému člověku způsobem, jaký mu vyhovuje.

J A Z Y K A UMĚNÍ

Člověk je dosud zaostalý proto, že není schopen vyjádřit se společným jazykem. Až dosáhne cíle tohoto lidského snažení, což se zdá nemožné, pak vyjádření radosti a smutku, zla a dobra, krásy a ošklivosti, přepychu a chudoby, smrtelnosti a věčnosti, lásky a nenávisti, i popis barev, citů, chutí a nálad — všechno bude vyjadřovat jazykem, kterým hovoří každý člověk automaticky. Samotné chování zůstane založeno na reakci, způsobené pocitem, který jazyk vytváří ve vědomí mluvícího člověka.

Naučit se jakémukoli společnému jazyku, není řešením v současné době. Tento problém zůstane nevyhnutelně nevyřešen, dokud proces unifikace jazyka neprojde různými generacemi a obdobími za předpokladu, že skončí faktor dědičného zatížení oněch generací po uplynutí dostatečné doby. Neboť cítění, vkus a způsob dědů a otců, vytváří opět totéž cítění, vkus a způsob synů a vnuků. Jestliže dědové mluvili různými jazyky a vnuci budou mluvit jazykem jediným, nebudou mít vnuci nutně společný vkus kvůli tomu, že mluví jedním jazykem. Takový společný vkus je dosažitelný jedině tehdy, když nový jazyk vytvoří vkus a cítění, které jsou převáděny děděním z jedné generace na druhou.

Nosí-li jedna skupina lidí při smutku bílý oděv a jiná skupina se obléká do černého, city každé skupiny se spojují s těmito dvěma barvami, čili jedna skupina černou barvu nenávidí, zatímco druhá ji má ráda a naopak. Takový cit zanechává svůj fyziologický účinek jak v buňkách, tak i v genech lidského těla. Tato adaptace se přenáší dědičností. Dědic automaticky nenávidí barvu, nenáviděnou zůstavitelem, jako automatický výsledek dědictví citů po zůstaviteli. Proto se tedy lidé ztotožňují jedině se svým vlastním uměním a kulturním dědictvím. Neztotožňují se s uměním jiných vlivem dědičnosti, i když takoví lidé, lišící se kulturním dědictvím, mluví společným jazykem.

Takové rozdíly se objevují mezi skupinami jednoho národa, i když jen v malém měřítku. Naučit se jednotnému jazyku není problémem a rozumět umění druhých, jako výsledek znalosti jejich jazyka, není rovněž problémem. Problém spočívá v nemožnosti skutečného myšlenkového přizpůsobení se jazyku jiných.

To zůstane nemožným až do doby, kdy skončí vliv dědičnosti v lidském těle.
Lidstvo je skutečně stále zaostalé, pokud člověk nebude mluvit se svým bratrem člověkem společným jazykem, zděděným a nikoli jazykem naučeným. Přesto dosažení tohoto cíle je pro lidstvo pouze záležitostí času, pokud se ovšem civilizace nezhroutí.

SPORT, JEZDECTVÍ A ZÁBAVA

Sport je jednak soukromý, jako modlící se člověk, který se modlí sám v uzavřené místností nebo veřejný, prováděný kolektivně na otevřených prostranstvích, jako modlitba, která se koná společně, v místech oběti. První druh sportu se týká samotného jedince, zatímco druhý typ se týká všech lidí. Musí být prováděn všemi lidmi a nesmí jej přenechat někomu jinému, aby ho prováděl za ně. Je pošetilé, aby dav lidí chodil na místa oběti jen proto, aby se díval na člověka nebo skupinu lidí, jak se modlí, aniž by se sám pomodlil. Stejně tak je pošetilé pro dav lidí, aby přišel na hřiště nebo do arény kvůli pozorování hráče nebo celého týmu, aniž by se sportu zúčastnil.

Sport je jako modlitba, jídlo a pocit tepla nebo chladu. Je nesmyslné, aby dav lidí přisel do restaurace jen proto, aby se díval na člověka nebo na skupinu lidí jak jedí; je nesmyslné pro člověka, aby poslal jiného člověka nebo skupinu lidí, kteří by se za něj ohřáli nebo osvěžovali čerstvým vzduchem. Stejně tak je nelogické pro společnost, aby umožnila jednotlivci nebo týmu zmonopolizovat sport, zatímco lid jako celek by platil výdaje za takový monopol pro užitek jedné osoby nebo týmu. Stejně tak by lid neměl demokraticky dovolit jednotlivci nebo skupině, straně, třídě, sektě, kmeni nebo parlamentu, aby za něj rozhodoval o jeho vlastním osudu anebo určoval jeho potřeby.

Soukromý sport se týká jen těch, kteří jej sami provozují na vlastní náklady. Veřejný sport je veřejnou potřebou lidí a lidé by neměli být zastupováni při jeho provádění ani z hlediska fyzického ani demokratického. Fyzicky zástupci nemohou přenášet na druhé tělesný a morální prospěch ze sportu. Demokraticky ani jednotlivec ani tým nemá právo na monopolizaci sportu, moci, bohatství nebo zbraní jen pro sebe. Sportovní kluby jsou dnes ve světě základem tradičního sportu. Rozhodují o všech, mají podíl na výdajích a veřejných zařízeních pro sportovní činnost v každém státě. Tyto instituce jsou pouze společenskými monopolistickými nástroji jako ostatně všechny diktátorské politické nástroje monopolizující moc, ekonomické nástroje monopolizující bohatství, a tradiční vojenské nástroje, monopolizující zbraně. Jakmile epocha mas smete se světa tyto nástroje monopolizované moci, bohatství a zbraní, nevyhnutelně zničí monopoly společenské činnosti jakou jsou sporty, jezdectví a pod. Davy se staví do fronty, aby hlasovaly pro kandidáta jehož cílem je zastupovat při rozhodování o jejich vlastním osudu, s nereálným předpokladem, že bude zastupovat jejich zájmy, jejich důstojnost, suverenitu a názory. Avšak takové davy, oloupené o svou vůli a důstojnost, jsou omezeny na pouhé pozorovatele, pozorující jinou osobu, provádějící to, co by měly dělat přirozeně samy.

Totéž platí o masách, které neprovozují samy sport pro sebe, proto, že jej neznají. Jsou podvedeny monopolistickými nástroji, které se snaží je obloudit a zmást, aby se namísto toho bavili smíchem a potleskem. Sport, jako společenská činnost, musí být pro masy, stejně jako moc, bohatství a zbraně, mají být v rukou lidu.

Veřejný sport je pro všechen lid. Má na něj právo všechen lid, protože je prospěšný zdraví a rekreaci. Je jenom hloupostí přepustit svůj prospěch určitým jednotlivcům a týmům, které si jej monopolizují, zatímco masy zajišťují vhodná zařízení a platí všechny náklady těchto sportovních zařízení. Tisíce, které naplňují stadióny, aby se dívaly, tleskaly a smály, jsou titíž pošetilí lidé, kteří nedovedou provádět sport sami. Seřazují se do front, jsou nečinní a tleskají těm hrdinům, kteří je připravili o iniciativu, opanovali hřiště, řídí sport, využívajíce pro sebe zařízení, která jim zaopatřil lid. Původně byly tribuny určeny k oddělení mas od hřiště, to znamená, aby zabránily masám přístup na hrací plochu. Až však masy napochodují a budou provozovat sport uprostřed hrací plochy, tribuny se vyprázdní a budou zrušeny. To se stane, když si masy uvědomí skutečnost, že sport je veřejná činnost, která musí být sama prováděná a ne pozorovaná. Kdyby se dívala neschopná a nečinná menšina, opak by byl mnohem rozumnější.

Tribuny stadiónů zmizí, nebude-li nikoho, kdo by je zaplnil. Takoví, kdo jsou neschopni vytvářet hrdinské úlohy v životě, kteří ignorují historické události, kteří si nedovedou představit budoucnost a nejsou dostatečně opravdoví ve svém životě, jsou bezvýznamní lidé, kteří plní sedadla divadel a kin, aby se dívali na životní události a učili se, jak probíhají. Jsou jako žáci, kteří zaplňují školní lavice, protože jsou nejen nevzdělaní, ale ani neumějí na počátku číst a psát.

Ti, kdo řídí běh života sami, nepotřebují pozorovat jeho dění pomocí herců na jevišti nebo

v kinech. Stejně jako jezdci, kteří drží otěže svých koní, nepotřebují sedadla na tribuně. Kdyby měl každý koně, nechce tu být, aby se jen díval a tleskal. Sedící diváci jsou pouze ti, kteří nejsou schopni vykonávat takovou činnost, protože nejsou jezdci.

Stejně tak kočovníci nemají zájem o divadlo a kino, neboť to jsou lidé velice vážní a tvrdě pracující. Jakkoliv však si vytvořili vážný život, jednají radostně. Beduíni se nedívají na hráče, ale sami kolektivně provozují hry a účastní se radostných obřadů, protože přirozeně rozeznávají potřebu této činnosti a automaticky ji uskutečňují.

Různé druhy boxování a zápasení jsou důkazem, že lidstvo se ještě nezbavilo veškerého divokého chování. Nevyhnutelně toto chování skončí až člověk vystoupí výše na žebříku civilizace. Lidská oběť a souboje na pistole byly všedními zvyky v různých stupních vývoje člověka. Avšak takové divoké zvyky skončily již před dávnými lety. Člověk se nyní sám sobě vysmívá a současně lituje takových činů. To bude také osudem boxování a zápasu za desítky nebo stovky let. I když většina lidí je civilizovaná a světem zkažená, většina z nich je schopná ubránit se obojímu prováděním a podporováním těchto zvyků.

Muammar Al-Kaddáfí
ZELENÁ KNIHA
Vydalo nakladatelství Dialog v roce 1990 jako svou 12. publikaci
odpovědný redaktor: Petr Novotný
technický redaktor: Roman Karpaš
AA 4,81 VA 5,79
První vydání.
Stran 160 Náklad 30000 výtisk
Vytiskly Tiskárny Vimperk,
s. p. 62-006-90 tematická skupina 13/3.3
Cena výtisku 22,— Kčs

Na obalu knihy:
ZELENÁ KNIHA je českému čtenáři předkládána poprvé. Její autor, Muammar Al-Kaddáfí, plukovník libyjské armády, stál v čele převratu proti konstituční monarchii v roce 1969. Poté vznikla Libyjská arabská republika (džamahírije). Dějiny Libye jsou dějinami nemilosrdných bojů za národní svrchovanost. Libyjci se konstituovali jako národ už po boku starověkého Egypta. Libyjský vládce Šošonk byl zakladatelem XXII. egyptské dynastie, v této době patřili Libyjci k nositelům kultury starověkého světa. V 7. stol. př. n. l. kolonizovali pobřeží Libye Féničané a Řekové, ve 2. stol. př. n. l. se Libye stala součástí Římské říše, v 7. stol. n. l. převládaly v Libyi už arabské vlivy. V 16. století byla Libye připojena k osmanské říši, v roce 1912 pak k Itálii. Za 2. světové války se stala krutým bojištěm, na němž se proti sobě postavili maršálové Rommel a Montgomery. Dnes se nachází svobodná Libye ve společenském zřízení, které nelze nazvat socialismem ani kapitalismem, protože tyto pojmy neodpovídají obsahu, na který jsme si u nás za desetiletí navykli. Novodobá samostatnost je pro Libyjce nejvyšší hodnotou, hovoří o ní vášnivěji a důrazněji než je pro Evropany obvyklé; plukovník Muammar Al-Kaddáfí je ve světě diskutovanou osobností. Zelená kniha vyjasňuje mnohá stanoviska nejvyššího libyjského představitele a zprostředkovává také zajímavé informace z libyjského společenského a politického života. Zelená kniha vysvětluje mnohá nedorozumění.